JIŘÍ DITTRICH

ELEMENTUM

PRVNÍ DÍL TETRALOGIE

Prolog

Před tisíci lety, v časech, kdy mocné a starověké říše jako Egypt byly teprve na počátku své cesty, se v místech, kde se stýká dnešní Asie s Evropou, rozrůstala říše mocná jako žádná jiná. Jejími vládci byli králové a královny z rodu Miora.

Jejich říše byla rozdělena do čtyř provincií, které se rozpínaly po horách i řečištích. Každá provincie měla svůj dar, dar elementu, který její lidé uměli ovládat. Jedni rozkazovali vodě, druzí ohni, třetí zemi a čtvrtí vzduchu a větru. Avšak královský rod – ten panoval jako jediný nad všemi čtyřmi.

Ač jejich říši časem překonaly jiné co do rozlohy, žádná se jí nevyrovnala mocí. Rod Miora a jeho lid panovali nejen své zemi, ale i zemím okolním.

Moc nad elementy se přenášela z generace na generaci až přišla k princi jménem Ánon, jenž se měl stát králem. Princ měl ale s říší kruté plány. Chtěl její hranice rozšířit i přes země spojenců a pobít všechny, kdo by se mu postavili na odpor. Proto se král s královnou rozhodli, že mu trůn za žádných okolností nesmí připadnout, a že udělají cokoli, aby se Ánon vládcem říše nikdy nestal.

Avšak poté, co se to mladý princ dozvěděl, vzbouřil se a svůj plán ovládnout sousedící národy se pokusil uskutečnit i tak. Začal na západě. Působil masivní záplavy i požáry, ničil úrodu a spoustu dalšího. Časem si podmanil i část armády, a jelikož i samotní jeho rodiče se stavěli proti němu, zaútočil i na ně.

Při útoku na palác se mu postavily stráže, avšak zbytečně, princ jen mávl rukou a do jednoho je pozabíjel.

Když se probojoval dovnitř, ocitl se tváří v tvář svým rodičům, jež byli rozhodnuti udělat cokoli, aby ho zastavili.

Ánon ale nedbal na vlastní krev, z které vzešel, a zaútočil. Matka s otcem se bránili jeho síle, ohni vycházejícímu z jeho dlaní, ale když seznali, že pro jejich syna není cesty zpět, udělali, co udělat museli.

Jeho matka – jako čistokrevná z rodu Miora – použila celou svou moc čtyř elementů a vytvořila element pátý. Nad celou říší se začala stahovat mračna černá jako uhel s doprovodem hlasitých hromů. Nakonec z nebe spadl masivní blesk, který uhodil přímo do rozzuřeného prince. Ve chvíli, kdy se světlo Ánona dotklo, se zablýsklo tak silně, jako by se v mžiku oka celá říše změnila v oslepující hvězdu.

Když pak záře ustoupila, Ánon ležel mrtev pod matčinýma nohama.

Královna i král byli zdrceni jeho zradou, ale mnohem víc tím, co spáchal.

Obyčejní lidé nevěděli a ani zdaleka netušili, co se stalo. Věděli jen jedno, že moc jejich vládců je ničivá a smrtící. Začali se jich bát a považovat je za monstra. Nakonec se všechny okolní národy proti Miorské říši spojily.

Královna však věděla, že jestli se odhodlá své protivníky pobít, nebude o nic lepší než její syn. Koneckonců, povstalci měli důvod se bát. A tak se nakonec ona a celý její národ nechali dobrovolně vyhnat hluboko do Himálajského pohoří, kde měli být odsouzeni k hladu a smrti.

Oni pak použili svou sílu, aby přežili a ukryli se před zraky celého světa. Zbudovali tam novou říši a v té se skrývají až do dnešních dnů…

Kapitola 1

Cizinec

Tik-tak, tik-tak, tik-tak. Nic jiného jsem nevnímal, jen vteřiny odpočítávající poslední hodinu. Zeměpis. Nikdy jsem to plácání se po mapách neměl rád. Navíc už jsme měli být dávno doma. Profesorka si tuhle hodinu po vyučování vynutila z důvodu, že nám díky její nemoci několik jejích původních hodin odpadlo.

Chodila po třídě sem a tam a mávala ukazovátkem v ruce. Cosi říkala, ale já vnímal jen pohyby vteřinovky. Měl jsem co dělat, abych neusnul.

„Alexi. Hej." Ozvalo se tiše.

Byl to Tyler. Měl ještě zalepené oči a rozcuchané černé vlasy po hodinovém spánku. Jinak byl ale jeho obličej jako obvykle kulatý, s výraznou dolní čelistí. Když se narovnal, ukázal svá široká ramena.

Hodil po mně malý zmačkaný papírek. Stálo v něm: „Večer v Silveru."

Silver byl klub, kam jsme se většinu večerů chodívali s přáteli bavit.

Otočil jsem se a přikývl.

„Alexandr Summers," ozvalo se přes celou třídu. „Alexi, prosím, pokračuj," řekla kousavě profesorka s pohledem upřeným přímo na mě.

Vůbec jsem nevěděl, o čem před tím mluvila, tak jsem jen zabručel: „Nevím jistě, kde přesně."

V její tváři se objevil náznak vzteku, udělala dva kroky ke mně a nadechla se, ale říct už nic nestihla. Ze školních chodeb se ozval chraptivý zvonek drnčící celou školou. Nikoho ani nenapadlo počkat, až se profesorka vyjádří, všichni se zvedli, a během dvou minut byla třída vyklizená. Krom mě. Já zůstal zaraženě sedět v lavici. I učitelka už byla pryč.

Povzdechl jsem si, z lavice všechno smetl do tašky a měl se k odchodu.

Když jsem se ale shýbl, uviděl jsem, že pod Tylerovou lavicí leží jeho stříbrný náramek, který mu dala přítelkyně Jessie. Sebral jsem ho a strčil do kapsy. v tom se za mnou ozvaly kroky. Trhnul jsem sebou a otočil se.

Nikde nikdo.

Zvláštní, řekl jsem si. Bylo to, jako kdyby někdo prošel od tabule ke dveřím anebo naopak. *Možná je to Tyler schovávající se za dveřmi…*

Ale ne. Když jsem vyšel ze třídy, chodba byla prázdná. A celkem potemnělá.

Došel jsem ke své skřínce, kde jsem si nechal učebnici zeměpisu, a vytáhl knihu s domácími úkoly a přípravou k maturitě. Následně jsem se vydal dál chodbou ke vstupním dveřím. Čím více jsem se k nim blížil, tím více jsem slyšel hluk ze školního dvora a křik spolužáků.

Bylo to, jako když člověk vyjde z kina – nepříjemné bodnutí ostrým denním světlem.

Sešel jsem po schodech na dvůr a zanedlouho se ocitl ve skupince přátel.

Tyler a Jessie se k sobě tiskli, jako kdyby se měsíc neviděli.

Jessie byla asi o hlavu menší než já. První věcí, které si na ní každý všiml, byly vlasy – kaštanové dlouhé lokny rámující viditelné lícní kosti.

Naproti mně stál Michael – krátkovlasý atlet se zakulaceným obličejem a výrazným nosem. Zrovna sledoval, jak Jessie nenápadně sjela dlaní k Tylerově rozkroku.

„Táji," oslovil jsem ho a předal mu nalezený náramek.

„Díky," řekl, když mi najednou někdo skočil na záda a já nahlas vyjekl. Osoba s energickým smíchem. Alice.

Byla skoro o rok mladší než já, a stejně jako Tyler byla jednou z mých nejbližších osob. Chodili jsme spolu do školy už od první třídy. Byla ještě menší než Jessie a její tvář téměř pořád zářila úsměvem, který držely roztomilé dolíčky. Měla tmavé, po lopatky

dlouhé vlasy s lehkým fialovým odleskem.

„V kolik vyrážíme?" vyptávala se hned.

„Tak po šesté před Silverem?" navrhl Michael.

„Jo, to by šlo," kývali souhlasně Tyler s Alicí.

„Jess," houkla Alice. „Ty už budeš asi u Tylera, co?"

„Jak jinak," odvětila Jessie s úsměvem.

Jen jsem pobaveně pozoroval, jak se všichni domlouvají na dnešní plány, aniž bych něco říkal.

„Ale! a co ty?" přerušil Tyler mé rozjímání.

„Jo jasně, já půjdu s Alicí." Koukl jsem na ni s veselým úšklebkem.

Tyler se zasmál: „Kámo, ty jsi dneska úplně mimo, co ti je?"

Nevěděl jsem, co tím myslí, ale byla pravda, že jsem byl celý den ospalý a vším znuděný.

Tyler nečekající, co mu odpovím, nad tím mávl rukou, plácl mě po rameni a vyrazil s Jessie ze školního dvora. Já a Alice jsme bydleli na druhé straně, tudíž jsme ze dvora vyrazili na druhou stranu.

Michael měl ještě nějaké jiné plány.

Během tří minut jsme došli na autobusovou zastávku, u které jsme se zastavili, abychom si prohlédli jízdní řád.

„Nic nám nejede, co?" zeptala se Alice.

„Ne," zvedl jsem obočí, „ujelo nám to před dvěma minutami."

„Tak jdeme pěšky," odfrkla si Alice a rukou mi sáhla po vlasech, aby mě pocuchala a následně popostrčila směrem, kterým jsme bydleli.

Po pěti minutách, kdy Alice koukala jen do telefonu, jsem řekl: „Tak jo, s kým si píšeš? Čumíš do toho už několik minut."

„To je jedno," řekla a uculila se.

„Tak dobře… Co je zač? Kdes k němu přišla?"

„Adam. Vloni maturoval. Narazili jsme na sebe v knihovně asi týden zpátky. Přišel ke mně a začal to na mě zkoušet."

„Aha?"

„Já to na něj ale asi zkoušela víc. Tedy… Samozřejmě. Nejdřív

jsem dělala, že mě nezajímá, ale pak jsem mu celkem podlehla. Má nádherný oči."

„Dobře. A dál?"

„Neustále mě tahá ven, a já furt nemůžu. Tak jsem mu napsala, že bychom se mohli dneska vidět v Silveru. A on, že se tam asi objeví."

„Tak pecka. A nemá třeba i nějakou pěknou a vtipnou kamarádku? Nebo mladší sestru? Sestřenici? Jsem nenáročnej."

„Nevím a ptát se nebudu. Každopádně jsme se domluvili, že mi o víkendu bude pomáhat s maturitníma otázkama ze španělštiny."

„Mluvíš španělsky skoro plynně," poznamenal jsem.

„Jo, ale to on neví," odvětila Alice a zasmála se.

„Takže to bude trochu jiná pomoc."

Alice se na mě podívala dost domýšlivě. „Uvidíme. Ale… Možná bych mu ty otázky mohla dát aspoň přečíst, aby mi to projel."

„Jo tak projel," utrousil jsem a začal se smát.

Alice se taky zasmála a zamyslela se. „Kdo ví."

„Ale počkej moment. Ty už ty otázky máš všechny hotový?" zeptal jsem se celkem zděšeně. Já s nimi ještě ani nezačal.

„Jo. Udělala jsem si je hned v září. A neboj, pošlu ti je. Ale aspoň si je přečti, ano?"

„Díky," vykouzlil jsem úsměv na tváři. „Pošlu ti za to ekonomiku, co ty na to?"

„To beru," odvětila nadšeně. „Ale ať jsou dřív než v dubnu, ano?"

Téma otázek a našeho obcházení učení nám vydrželo po zbytek cesty domů. S Alicí jsme bydleli naproti sobě.

„Takže za deset šest?" kontroloval jsem čas.

Kývla. „Záleží na tom? Stejnak přijdeš pozdě." Otočila se a vyběhla schody ke svému domu. Zamávala a zmizela ve dveřích.

Uprostřed cesty jsem si přehodil tašku z jednoho ramene na druhé a lehkým krokem jsem se vydal k našemu rodinnému

domu.

Byl do stylu amerických vil. Bílý, s prosklenými stěnami a vodorovnou střechou.

Jak jsem vyskočil na chodník, něco mě upoutalo. Asi sto metrů vpravo někdo nehybně stál. A vypadalo to, že kouká na mě. Díky slunci za jeho zády měla ta osoba zvláštně dlouhý a výrazný stín.

Stejně jako před tím ve škole mi přeběhl mráz po zádech. Chvilku jsem na osobu, zřejmě muže, koukal, ale když se k ničemu neměl, otočil jsem se a vydal nahoru po schodech. Pak prošel vrátky a pokračoval až k hlavním dveřím. Díky tomu mi muž zmizel z dohledu za domem našich sousedů.

Všiml jsem si pohybu vzadu za domem.

Na zahradě byl Henry – urostlý, s přirozeným respektem vyzařujícím z jeho tváře a několikacentimetrovými hnědými vlasy. Henry byl můj nevlastní táta. Vždy s mámou Izabellou říkali, že mě jednoho večera našli před dveřmi jejich domu jen v košíku a v dece. Jako v pohádce o Plaváčkovi. Byla to zajímavá historka, ale jinak jsem se tomu moc nevěnoval. Měl jsem je prostě rád jako vlastní a na tom se nikdy nic nezmění.

„Ahoj," pozdravil mě táta vesele. „Něco nového ve škole?"

„Ne, ani ne," odvětil jsem s vědomím, jak moc *rád* mám tuto otázku, a zvedl jsem obočí.

„Máma už udělala večeři, dáš si?"

„Jasně že jo," odfrkl jsem si. „Šílhám hlady." Sáhl jsem po klice na posuvných dveřích vedoucích do domu a zatáhl.

Jen co jsem se objevil v obývacím pokoji, mamka mě přepadla. Měla na sobě upnuté krátké černé šaty, které zvýrazňovaly její hubenu postavu. Své tmavě narudlé vlasy měla lehce navlněné.

„Ahoj, jídlo máš v troubě, ještě teplé."

„Ahoj. Dík, co máme?"

„Pečené kuře na česneku s bramborami."

Odhodil jsem tašku a zamířil k troubě. S nandanou porcí jsem si poté okamžitě sedl ke stolu.

Máma si brala kabelku zavěšenou přes židli.

„Někam jdete?" zeptal jsem se zvědavě.

„Máme sraz se střední školou a tvůj tatínek mi dělá doprovod."

„A ví o tom?" Zasmál jsem se. „Ještě je na zahradě."

„Já vím," zašklebila se. „Proto jsem mu řekla, že tam máme být o hodinu dříve, než tam doopravdy máme být."

Usmál jsem se nad máminou domýšlivostí a smyslem pro intriky. „Kdy přijdete?"

„Asi až po půlnoci, proč? Někam se chystáš?"

„Jo, chceme jít do Silveru."

„Tak hlavně s mírou, ano? Potřebuju, abys zítra s tátou složil tu novou zahradní sestavu. Už to tam leží týden."

S plnou pusou jsem párkrát nevinně přikývl.

Když odešli, v klidu jsem dojedl a zamířil se osprchovat.

Vyšel jsem po skleněném schodišti až do patra k mé ložnici, a přes ni rovnou do koupelny. Tu jsem měl vlastní.

Do sprchy jsem vcházel s úvahami o následujícím večeru.

Možná někoho sbalím, možná se opět s Tylerem povedeme v opilosti domů, nebo dokonce s Alicí, to byla tehdy sranda. Nebo když Jessie s Alicí nedávno tancovaly na baru a ani o tom příští den nevěděly... Začal jsem se sám od sebe smát.

Umyl jsem si vlasy i tělo, trochu pak ve sprše ještě postál, a vylezl ven.

Stoupl jsem si před zrcadlo, a pomocí gelu trochu zkrotil to vrabčí hnízdo na hlavě.

Pak jsem pokračoval zpět do ložnice. Zastavil se u skříně, otevřel ji a začal prohrabávat věci, které bych si mohl vzít na sebe. Skrz veliké okno, které směřovalo na ulici, jsem si všiml, že se za těch dvacet minut, co jsem byl ve sprše, celkem setmělo. Už se rozsvítily pouliční lampy.

Vzal jsem do ruky své oblíbené kalhoty a hodil je na postel, ale při obracení zpět ke skříni jsem se zarazil.

Zničehonic se mi zběsile rozbušilo srdce a celé tělo se zvláštně zachvělo. Navíc se mě zmocnil pocit, jako kdyby mě někdo sledoval.

Pootočil jsem hlavou, udělal dva kroky k oknu a znovu

pohlédl ven. Někdo tam stál. A hleděl přímo na mě.

Co to sakra… Ta myšlenka dál nepokračovala.

Muž v černém kabátě, jehož obličej byl posetý velkým množstvím vrásek, které upozorňovaly na jeho stáří. Určitě mu bylo kolem sedmdesáti let. Ale i přes tuto vadu působila jeho tvář jako kámen, z kterého čněl pár hnědých očí upírajících se mým směrem.

Jako kdyby koukal skrze mě.

Mám se prostě otočit? Nebo zatáhnout rolety?

Ale zjistil jsem, že se nemůžu hnout. Byl jsem jak přilepený k podlaze.

Bylo ticho, hrobové ticho, a ten muž na mě stále jen koukal. *Co chce? Znám ho?*

Napadlo mě, jestli to není nějaký úchyl, jelikož v daný moment mě pozoroval polonahého.

A najednou rachot. Rachot a drnčení mého telefonu na nočním stolku.

To mě vytrhlo z transu. Skočil jsem přes svou dvoulůžkovou postel a zvedl telefon.

„Alexi? Už se obouvám a jdu ven."

S telefonem jsem zvídavě přešel zpět k oknu, ale ten muž byl pryč. Sledoval jsem, jak z protějšího domu vychází Alice s telefonem u ucha. Její pohled se okamžitě střetnul s tím mým.

„Ty ještě nejsi oblečený?"

„Viděla jsi ho?" vypadlo ze mě.

„Co? Koho?"

„Toho chlapa. Před minutou stál u tebe před barákem a civěl mi do ložnice."

Alice se nervózně ohlédla. „Em… Nikdo tu není. Navíc. Když máš rozsvíceno a roztaženo, a chodíš tam skoro nahý, asi by se podíval kde kdo. Mysli na to, než si sundáš ten ručník. A proč seš vlastně ještě nahej, sakra?"

„Už bych byl dole, ale…"

„Tak dělej," řekla Alice a hovor ukončila.

Zatáhl jsem rolety a začal se oblékat. Z domu jsem vyšel asi

po pěti minutách.

Alice tam stála se zdviženým obočím. „Alexandře Dustine Summersi, je osmnáct deset. Vědět to, dám si doma ještě kafe." Koutky úst jí sice cukaly do úsměvu, ale i tak se snažila to co nejdůrazněji skrýt. „Jdeme."

Usmál jsem se a přikývl. Vyrazili jsme směrem k Silveru.

Pod rozsvícenými lampami se naše stíny mihotaly mezi keři, což mě nutilo k neustálému otáčení. Pořád jsem myslel na toho muže. Zajímalo mě, jestli mě sledoval už před tím. Jestli to on stál na konci cesty, když jsme šli domů, nebo jestli to byl on, kdo prošel ve škole třídou za mými zády.

Dával jsem pozor na každou pitomost. Dokonce, i když kolem nás projelo auto. Sledoval jsem, jestli v něm náhodou nesedí.

Alice celou cestu vykládala o mých častých pozdních příchodech a nespolehlivosti a později i o Michaelovi a o tom, jak poslední dobou na Tylera čím dál tím více žárlí. Ale já ji moc neposlouchal. Za prvé jsem to už znal, a za druhé mě zajímalo něco úplně jiného.

Netrvalo to dlouho a během deseti minut jsme došli k Silveru. Jen co jsme se dostali na dohled naší party, která na nás čekala před vchodem, už jsem slyšel Tylera.

„Co, Alexi? Musel sis dát ještě koupel?!" Jeho smích se rozléhal po celé ulici. Vyhýbavými kroky jsem obešel celou skupinu, a zahnul ke dveřím klubu, vpluli jsme s kamarády dovnitř, sedli si k našim obvyklým místům a objednali si pití.

„Takže, Alice, co to tvé *doučování španělštiny*?" Chtěl jsem se přenést na jiné myšlenky.

„No vidíš to, musím mu napsat, že už jsme tady." a vytáhla telefon.

„Komu?" zajásala Jessie. „Nějakej novej úlovek?"

„Jo, možná," zasmála se Alice a celé jí to převyprávěla.

A zatímco si povídaly, jsem se zase dostal myšlenkami úplně jinam. *Co ten týpek sakra chtěl?!*

„Alexi! Haló!" zahulákala na mě Alice po nějaké chvíli. „Posloucháš?"

„Jo, vypadáš, jako kdyby ti ulítly včely," souhlasil Michael.

„Kamaráde," vstoupil do toho Tyler, „víš, co ty potřebuješ? Sex! Už jsi zase moc dlouho sám."

„Nekecej. Zase?"

„Proč ne?" zamumlal si Tyler pro sebe a rozhlédl se po klubu. „Támhle! Ta blondýna!" ukázal rukou k baru.

Na barové židličce seděla asi sedmnáctiletá blondýnka menšího vzrůstu, s vlasy někam po ramena. Opravdu nevypadala špatně, tak jsem do sebe hodil panáka, kterého nám barman právě přinesl, a vyrazil směrem k baru. Slyšel jsem, jak celá parta zmlkla a čekala, jak se to vyvine. Tedy kromě Tylera, ten na poslední chvíli zahulákal: „Nezapomeň ji ráno doprovodit domů."

Obsadil jsem barovou židli hned vedle ní. „Čau, můžu si přisednout?"

„Jasně," usmála se, ale hned se otočila zpět ke zbytku svého pití.

„Jsem Alex," napřáhl jsem ruku na podání.

Ona se otočila zpět a s úsměvem mi s ní potřásla. „Ashley."

„Hezké jméno," odpověděl jsem. „Můžu tě na něco pozvat? Nevypadáš, že bys na někoho čekala."

„Proč? Chceš říct, že jsem tak ošklivá, že by se mnou niko nikam nešel?"

„Cože?" Překvapila mě. „Ježiš, to ne. Já-"

„Tak vypadám zoufale, jo?"

„Em… Promiň. Ne, já… Omlouvám se, takhle jsem to vůbec nemyslel."

Ashley se na mě pak usmála se. „Dělám si srandu."

Oddychl jsem si.

„Chtěla jsem si dát jen limonádu a jít domů, ale… Jo klidně si ještě něco dám. Když jsem narazila na takového gentlemana, tak tu ještě chvilku pobudu."

Usmál jsem se, zvedl jsem hlavu a řekl barmanovi: „Dvakrát rudou zmiji, prosím." Což byl nejlepší koktejl, co v klubu podávali.

„No a… chodíš sem často?" Navázala otázkou pro změnu

ona a podívala se na mě se zaujetím. Přísahal bych, že se jí něco zalesklo v očích. Zřejmě jsem se jí líbil.

„Jo, jsem tu prakticky každý večer, když nemám nic na práci. A co ty? Ještě nikdy jsem tě tu neviděl."

„Právě jsme se přistěhovali, zítra nastupuju na zdejší gympl. Nechodíš tam taky?"

„Jo, letos maturuju," řekl jsem pyšně, zatímco jsem pozoroval její úsměv a zároveň barmana pokládajícího nám drinky na bar.

Zdvihl jsem ho z mokrého tácku a pronesl: „Tak na nový přírůstek do školy."

Zasmála se, zdvihla pití a dlouze se napila. S prvním napitím následovalo druhé a s druhým další a další.

Čas utíkal, stejně rychle jako jeden drink za druhým. Začali jsme se bavit o různých blbostech a dokonce i o škole, bylo mi to celkem jedno. Hlavně, že mě někdo přivedl na jiné myšlenky. Po hodině u baru, když už jsme oba měli dost nabráno, se Ashley zasmála a řekla: „Prosím tě, počkáš tu chvilku? Musím na záchod." Seskočila z barové židličky, trochu sebou zamávala a prodrala se davem k toaletám.

Otočil jsem se ke svému už sedmému drinku a začal si hrát s brčkem ve skleničce. Kroužil jsem s ním doprava, pak doleva, pak zase obráceně, pak jsem ho jen tak míchal a najednou se stalo něco divného. Když jsem chtěl brčko vyndat ze skleničky, voda se na něj přichytila.

Nechápal jsem, co se to děje, do té doby jsem nikdy nic takového neviděl. Voda za brčkem plula jako igelitový sáček ve větru. Vlála, otáčela se a pronásledovala brčko. Říkal jsem si, že to není možné. Snažil jsem se vodu otřít a stěnu skleničky, ale jen se o ni opřela a opět plula za brčkem.

„Pojď tančit!" bafla na mě zezadu Ashley.

V ten okamžik se voda brčka pustila a spadla zpět do skleničky. Udiveně jsem se koukal, co se vůbec stalo, ale Ashley mě přerušila: „Je všechno v pořádku?"

„Jo, všechno v pohodě, jdeme si tu kapelu užít," odvětil jsem a seskočil z barové židličky, drže Ashley za ruku.

Vpluli jsme do davu tancem rozprouděných lidí a začali jsme se hýbat do rytmu písničky. Akordy kytar probily celý klub a dunění v podlaze mi probíhalo celým tělem. Světla na pódiu svítila přímo na kapelu a my stále poskakovali mezi ostatními.

Pozoroval jsem Ashley, jak hýbe svým tělem přímo přede mnou. Musel jsem připustit, že její ladně pohybující se tělo mě docela vzrušovalo. Ale přišlo mi, že je ještě brzo na ní cokoli zkoušet.

Po pár minutách se mi už začaly motat nohy, a tak jsem přes hlasitou hudbu na Ashley zakřičel: „Jdu si na chvíli sednout, ano?"

„Jo jo, jen běž!"

Prodírající se davem jsem se klikatě snažil najít cestu k baru, ale… Najednou jsem nic neslyšel. Všechny hlasy, všechny tóny písničky najednou byly v pozadí. Před ně se postavilo mrazení v celém těle a zrychlení srdečního tepu. Nic víc jsem v tu chvíli neslyšel více než tlukot mého srdce. *Věděl* jsem to. Věděl jsem, že je zase blízko, ale nemohl jsem se ani pohnout. Nevěděl jsem co dělat. Ale pak…

Přímo v tom místě, kde se můj zrak zasekl, stál on.

Byl tam se stejným pohledem jako u mě před oknem. Jeho hnědé oči mnou pronikaly, bylo to, jako kdyby si mě četl, jako kdyby mi viděl až do nitra. Jeho výraz ale zároveň odhalil, že nad něčím přemýšlí, že mě nějakým způsobem zkoumá. Najednou jsem byl naprosto střízlivý a chytil jsem rovnováhu. Zničehonic jsem se uvolnil, začal jsem normálně dýchat a tep se mi zpomalil na normální frekvenci.

Než jsem se vzpamatoval, cizinec byl pryč. Zase.

Rozběhl jsem se rychle ke vstupním dveřím, ale jak jsem se prodíral davem lidí, nemohl jsem se k nim dostat. Desítky rukou mě odstrkovaly zpátky a zpomalovaly mě. Když jsem se dostal až na konec davu, odstrčil jsem poslední páry rukou, a vyběhl ze vstupních dveří na ulici.

Byla už černočerná tma a nejbližší lampa svítila asi třicet metrů ode mě. Něco se v její záři mihlo.

Rychle jsem se rozešel jejím směrem. Jakmile jsem se přiblížil,

za sloupem světla jsem uviděl jeho siluetu. Jen tam tak stál.

Moje poslední kroky byly velmi opatrné.

„Tak jo, byla to sranda, ale kdo jste?" zeptal jsem se klidně.

Muž udělal jeden krok vpřed a vkročil do světla. Nic ale neřekl. Jen mírně zaklonil hlavu a zkoumal mě.

„Myslím to vážně," řekl jsem důrazně. Nechtěl jsem to na sobě dát znát, ale začal jsem být celkem nervózní.

Muž stále nic.

„No tak!" Skoro jsem ta slova zakřičel. A sotva jsem zmlkl, lampy v ulici se rozblikaly.

Zmateně jsem se rozhlédl. Nervozita přerůstala ve strach.

A najednou *Prásk*. Ve všech lampách to zajiskřilo, a sklo z horních částí se vysypalo na ulici.

Instinktivně jsem udělal krok vzad. Netušil jsem, co se dělo, ale věděl jsem, že něco je špatně. Byla úplná tma, nic jsem neviděl, a při pokusu o další krok jsem zakopl o vlastní nohy a spadl na zem.

Sebral jsem se, jak rychle jsem uměl, a několikrát se rozhlédl kolem. Neměl jsem tušení, kde ten cizinec stojí. Dokud jsem neuslyšel jeho dech v těsné blízkosti za mými zády.

Sebral jsem poslední zbytky odvahy a pomalu se otočil…

Kapitola 2

Tajemství mého života

Stále jsem se pořádně nerozkoukal, ale jeho už jsem viděl. Jen tam stál a hleděl na mě. Teprve poté konečně promluvil.

„Konečně, po takové době."

Nechápavě jsem na něj zíral. Asi jsem si ani nic nemyslel. A to několik dlouhých sekund.

„Kdo… kdo k čertu jste?" dostal jsem ze sebe nakonec.

„Chápu, že si mě nepamatuješ, ani nemůžeš."

Dobře. Asi mě zná. Nebo možná znal jako malého, řekl jsem si. *Ale proč mě do hajzlu sleduje?*

„K věci, prosím." Hlas se mi třásl.

„Ano, ano… Já jen… o téhle chvíli jsem přemýšlel asi stokrát, ale stejně teď nevím, jak ti to všechno říct."

„Kdo jste a proč mě sledujete?" zeptal jsem se znovu, poměrně ostře. Značně jsem zvýšil hlas.

Muž udělal skromný krok zpět, a mně došlo, že se vlastně nemám čeho bát. Byl to jen stařík. Nevypadal kdovíjak silně. Já oproti němu ano. Posilovna pětkrát týdně a hraní fotbalu na mně přece jen bylo znát.

Muž zvedl ruce do pozice vzdávajícího se. „Ano, ano. Jen se uklidni, prosím."

„Uklidni?" opakoval jsem po něm. „Vy mě celý den sledujete, koukáte mi do baráku a pak řeknete *tohle*?"

Muž nervózně polkl. „Můžeme si prosím, promluvit někde, kde bude lepší atmosféra?"

S tím chlápkem jsem rozhodně nikam chodit nechtěl. Z nějakého důvodu jsem si začínal myslet, že mi chce zaplatit za nějakou jemu soukromou službu. *Můžu si ho poslechnout a vždycky poslat do hajzlu. Třeba chce prkotinu, ale… Třeba taky ne.*

Do klubu jsem ho brát ale nechtěl, bůh ví, co by si lidé pomysleli. Pak mě napadla kavárna, která byla pár ulic od místa, kde jsme stáli.

Něco na mě řvalo, ať s ním nikam nelezu, že ho neznám, ale má zvědavost rostla, takže jsem založil ruce a řekl: „Kousek odtud je kavárna, jestli je to pro vás dost příjemná atmosféra."

Koukal jsem na něj s nepříjemným výrazem, který naprosto přesně vyjadřoval mé pocity k němu.

„Kavárna?" zopakoval po mně a přemýšlel o slovu, které právě vyslovil. Připadalo mi, jako kdyby to slovo snad neznal.

„To zní dobře," pronesl po nějaké době čekání a já pokývl směrem, kterým bychom se měli ke kavárně dostat co nejrychleji. „Je to tudy," řekl jsem a rozešel se nejistým krokem kupředu.

Muž vyrazil hned za mnou, šoupaje botami o beton pod námi.

Nebylo mi nic jasné, měl jsem v hlavě hromadu myšlenek, ale nemohl jsem je od sebe oddělit.

Bylo až trapné ticho; bylo slyšet jen šoupání jeho bot a z dálky se přibližující hluk jezdících aut. Netrpělivě jsem zrychlil krok, abych se odpovědi dozvěděl co nejdřív.

Za rohem posledního domu v ulici vysvitla záře silničních lamp a jezdících aut. Rozdrnčené motory se rozléhaly všemi směry a my se blížili k blikajícím semaforům. Mít toho cizince v zádech pro mě nebylo moc příjemné, tak jsem se snažil držet si ho po pravé straně.

Ozářeni světly ulice jsme čekali, až se panáček na semaforu u přechodu změní na zeleného. Poslouchal jsem pomalé cvakání ozývající se v přístroji před námi, které značilo červené světlo. Jen co se barva změnila na zelenou, cvakání se zrychlilo a my procházeli před čelními světly aut na silnici.

Poté, co jsme vkročili na chodník, za našimi zády padla červená, a my se ocitli před kavárnou. Její vchod byl ozářen příjemným oranžovým světlem. Společně jsme vstoupili dovnitř. Omámila mě příjemná vůně kávy a další aroma patřící všemu, co se do kávy ještě přidávalo. Sedl jsem si k prosklené stěně místnosti, skrz kterou jsem měl výhled na silnici. Naproti mně si k oválnému

stolu sedl můj doprovod, jenž obdivoval vybavení a moderní design kavárny.

„Tak… asi bych ti to měl celé vysvětlit," pronesl tichým hlasem muž odkládající si kabát.

S opovržením ve tváři jsem se ušklíbl, když nás přerušila servírka. Po pravdě jsem na kávu neměl ani chuť, ale zvolil jsem své oblíbené latté s cukrem navíc.

„A vy?" otočila se na muže zírajícího na menu.

„To samé, děkuji." Vypadal zmateně.

Slečna cosi načmárala do bločku a odešla.

Zhluboka jsem se nadechl. „Dobře, začněte s tím, kdo jste."

„Jmenuji se Nowel." a se sklopeným pohledem koukal na rýhy ve stolu.

„A co po mně chcete?" zvedl jsem obočí, abych zdůraznil to, o co mi nejvíc šlo.

„Já… slíbil jsem, že tě přivedu, Alexi. Potřebujeme tě."

Nechápal jsem. Pozoroval jsem, jak jeho obličej vyjadřuje emoci, kterou se snažil zakrývat.

„Můžete začít mluvit ve srozumitelných větách?" pronesl jsem. „Takhle se nikam nedostaneme."

Nowel se s nervozitou nadechl. „Ty… ty sem totiž nepatříš."

Nestihl jsem se ani zeptat, jak to myslí, když pokračoval dál.

„Ty nejsi obyčejný člověk."

Nevěděl jsem, jestli je to urážka či něco jiného, tak jsem jen pootočil hlavou a poslouchal dál.

„To, že jsi adoptovaný zřejmě víš, že?"

Přikývl jsem a naslouchal dál. Nedovolil jsem si o čemkoli smýšlet dopředu. I když jsem chtěl.

„Určitě se ti teď někdy stalo něco divného."

Vybavil se mi jedině den, který jsem právě prožíval, protože to byl ten nejdivnější den mého života. Zaražený v pohovce jsem si jen poposedl a byl jsem zvědavý, kam tím míří.

„Ty," pokračoval v čemsi, co se podle jeho barvy hlasu bál říci,

„ty… jsi obdařen jistým darem. Darem, který si už možná použil, ale ani o tom nevíš. Magickým darem."

Když jsem slyšel pojem *magický dar*, cosi se ve mně hnulo. *Jak mám ale sakra reagovat?* „Jak to myslíte?" zeptal jsem se.

„Nikdy se ti nepodařilo něco zvláštního?"

„Například?"

„Například? Dát do pohybu vodu či uhasit oheň, aniž bys musel vykonat nějakou fyzickou činnost?"

Jen co to dořekl, jsem se myslí vrátil do Silveru. Najednou jako by ode mě ten chlap seděl několik kilometrů. Ocitl jsem se opět nad skleničkou vody, která tančila podle pohybů brčka a sledovala ho, jako tělo hada jeho hlavu.

„A-a-ano, vlastně ano," zakoktal jsem, vzpomínkami stále mimo. „Ale upřímně… Až dneska."

Kouknul se na mě s tajemným úsměvem. „To by dávalo smyls. Je taková teorie, že když se někdo z nás vzdálí od ostatních a jeho schopnosti nejsou aktivní, pud sebezáchovy je uspí. A začnou se probouzet až, když se k dotyčnému přiblíží někdo se stejným darem. Příroda tě tak nějak přizpůsobuje tomu, kde žiješ."

Pro boha… Co to mele?

„Pocházíš z dávného rodu Miora, Alexi, máš větší sílu, než si vůbec umíš představit."

Nowel mě zaskočil tím názvem. Hledal jsem ho ve své hlavě, ale marně. Neznal jsem ho a ani mi nic neříkalo.

Sledoval jsem, jak nám servírka přinesla kávu.

„Miora?" zeptal jsem se, když se slečna vzdálila.

„Ano. Starý rod těch nejmocnějších obdařených. A ty jsi poslední potomek. A dědic trůnu."

Má první reakce byla, že jsem se chtěl začít smát, ale potlačil jsem to. *Všichni přátelé věděli, že jsem měl rád sci-fi a fantasy filmy. A takhle přesně každý z nich začínal. Někdo si ze mě střílí.*

Usmál jsem se. „Jasný. Teď mi řeknete, že mám čekat sovu s dopisem, co?"

Nowel se zatvářil zmateně.

„Ne, počkat," zapřemýšlel jsem pobaveně. „Pošlete mě hledat

mitra Yodu."

„O čem to pro boha mluvíš?" Nowel zřejmě vůbec nevěděl, o čem to mluvím."

„Hm," vydal jsem ze sebe zklamaně. „Asi ty filmy neznáte."

„Filmy? Alexi, prosím. Já mluvím vážně."

„Dobře. Tak vážně. O co jde? a opravdu už k věci. Nemám na to náladu. v klubu na mě čekají přátelé a jistá společnost. Jedná se o nějakou únikovou hru, nebo průzkum?"

„Prosím? Ne. Je to přesně tak, jak říkám. Jsi dědicem celé říše Miora. Věci se zvrtly a my tě teď potřebujeme."

On to snad opravdu myslí vážně. Nevěděl jsem, co si myslet. *Ale ta voda ve sklenici… Mohlo by to… Ne, je to hovadina.*

„V životě jsem o žádné říši Miora neslyšel," oponoval jsem mu.

„Ani jsi nemohl, už tisíce let se skrýváme před obyčejnými lidmi."

„Hele. Pořád mluvíte jen v útržkách. Za celou dobu jste ze sebe nevydal nic, co by mělo hlavu a patu. Takže… Řekněte mi, co chcete. Budu vás poslouchat. Ale už mluvte.

Nowel se zhluboka nadechl. Chápal, že tohle je jeho poslední šance.

„Fajn… Slyšel jsi někdy o Shangri-la?"

Ano, hned jsem si vybavil legendu o zemi plné míru kdesi v Himálajích, ale co to s tím mělo společného?

„Je to pravda. Jen velmi přibarvená, abych tak řekl. Říše, jež ti náleží, je rozdělena na čtyři vesnice, každá umí ovládat jeden element, ale jen vládnoucí rod umí ovládat všechny čtyři. Ovšem před několika tisíci lety si jeden princ chtěl všechny zotročit. Naši předci ho porazili, ale byli vyhnáni hluboko do hor, kde přežili jen díky svým schopnostem."

Tohle nezvládnu.

„Hned mám jednu otázku," přiblížil jsem se k němu, předkloněním přes stůl, „když ten rod žije v Himálajích, proč já jsem tady?"

Nowel zakoktal něco, čemu jsem nerozuměl. Pozoroval jsem

ho, jak na mě kouká s pohledem, který vyjadřoval něco, co jsem nechápal. Ale neměl jsem na něj čas.

„Víte… Možná vám to nepřijde, ale tohle je hloupý vtip pro někoho, kdo je adoptovaný."

Vytáhl jsem bankovku, položil jí na stůl, vzal si kávu do ruky a kavárnu opustil. Okamžitě jsem zamířil zpět k Silveru.

Troubící auto, kterému jsem vběhl do cesty, mě jen více rozčílilo. Přeběhl jsem přes přechod, když jsem zpozoroval první kapky snášející se z nebe. Než jsem doběhl na chodník, ozvala se z nebe obrovská rána a zablýsklo se tak, že to osvítilo celou oblohu. Rozeběhl jsem se vpřed se zmatenými myšlenkami. *Tohle mi nikdo neuvěří. Co to sakra bylo?!*

Během minuty se rozpršelo a já začal počítat s tím, že než doběhnu ke klubu, budu celý promáčený. To jsem nepotřeboval. Ovšem pak jsem si to uvědomil…

Déšť plnil okapy, prohlubně v zemi, a rachotil na střechách budov. Ale já byl suchý. Myslel jsem si, že stojím pod střechou, ale když jsem zvedl hlavu, nade mnou nic nebylo, jen černé nebe, z něhož se hnaly světlé šmouhy deště. Rozhlédl jsem se kolem a podivil se ještě více.

Nebylo to tak, že by voda nepadala jen na mě, ona nepadala nikam v mé blízkosti. Znovu jsem pohlédl vzhůru a pořádně se zakoukal do tmy. Stál jsem v nějaké neviditelné bublině. Voda se z nebe řítila jako všude jinde, ale asi metr nade mnou se rozestupovala, jako by ji něco rozhánělo.

Udělal jsem několik kroků dopředu, abych se dotkl stěny, která držela vodu dál. Opatrně jsem natahoval ruku, ale čím více jsem se ke *stěně* přibližoval, tím více se oddalovala a rozestupovala. Zhluboka jsem se nadechl a ustoupil. Chvělo se mi celé tělo a já se neustále ohlížel, jestli mě někdo nevidí. *Je to mnou? To přece není normální.*

To, co říkal Nowel…

Nevěděl jsem proč, ale něco mi říkalo *vyzkoušej to*. Z jakéhosi neznámého instinktu jsem roztáhl ruce do vodorovné pozice, dlaněmi od sebe.

Představoval jsem si, jak voda tančí, jak mě poslouchá jako před tím v té skleničce. Připadal jsem si absurdně, ale na chvíli, jen na maličkou chviličku… jsem tomu uvěřil. Ucítil jsem zvláštní teplo na hrudi, které doprovázelo jistou emoci, kterou jsem nikdy před tím necítil, a otevřel jsem oči.

Něco tak krásného jsem až do té chvíle neviděl. Stál jsem v kopuli čisté záře, která pronikala celou ulicí. S pootevřenými ústy jsem s úžasem zíral na rotující vodu, která odrážela světlo lamp.

Kapky vody měnily směr, objem i rychlost jen podle toho, jak jsem si to v hlavě představil.

Míchaly se ve mně různé emoce. Štěstí, panika, nervozita, všechno to bylo ve mně a já se cítil, jako bych se vrátil domů. Jako bych po devatenácti letech našel pravdu a štěstí. Byl to ten nejúžasnější moment v mém životě.

Jak jsem udělal sebemenší pohyb, směr vody se náhle změnil. Zarazil jsem se a říkal si, že to není možné, že něco takového nemůže existovat, ale stál jsem v důkazu, který mi nikdo nemohl vyvrátit.

Udělal jsem krok dozadu a pohledem přejel celou kopuli, když…

„Výborně," pronesl tichý hlas, jehož šiřitel stál asi patnáct kroků za mnou.

Otočil jsem se, a voda – až do toho okamžiku rotující kolem mě – spadla ohromnou silou na zem. Celá ulice byla rázem plná vody, která nestíhala odtéci do kanálů. Až pak na mě dopadly první kapky deště.

Nowel byl už zcela promoklý, ale i tak tam jen stál a čekal na mou reakci.

„Nevěřil jsi mi, co?"

Přesto, že jsem si připadal, jako bych se znovu narodil, stále jsem nemohl uvěřit tomu, co se právě stalo.

„Jak je tohle možné?" dostal jsem ze sebe po dlouhém zíraní.

„Říkal jsem ti pravdu, nejsem žádný blázen, Alexi."

„A kdo tedy jste?" zavolal jsem přes burácející déšť, který mi už stihl naprosto zmáčet vlasy.

Nowel se zhluboka nadechl. Kapky deště mu tekly po tvářích.

„Tvůj dědeček. Tvůj pravý dědeček, Alexi."

Snad se mi zastavilo srdce. *Je to možné? Po takové době?* i když jsem se nikdy nestaral o svou pravou rodinu, když byla možnost, že ji mám přímo před sebou, měl jsem milióny otázek. Nechtělo se mi tomu věřit, ale Nowel se pomalým krokem přibližoval blíže a blíže a já se cítil bezpečněji.

Nowel přišel až ke mně a položil mi ruku na rameno. „Je na čase, abych ti řekl všechno. Aby ses dozvěděl vše o svém životě," zašeptal medovým hlasem.

„Dobře, ale ne tady," pokývl jsem hlavou směrem, kde byl můj dům, a vyrazili jsme promočenou ulicí plnou louží, které se neustále plnily vodou padající z nebe.

Bylo to zvláštní. Do té chvíle jsem mu nevěřil, ale co jsem použil svou takzvanou moc, jsem změnil názor. Jako bych procitl.

Chvíli jsem se tomu bránil, ale nakonec se všechny ty emoce, které ve mně vířily, dostaly na povrch, a musel jsem se zeptat na otázku, která mi celý život ležela na srdci, ale nikdy nevyplula na povrch.

„Kdo jsou moji praví rodiče? A… jak jsem se sem dostal?" vykoktal jsem, aniž bych pomalu otevřel ústa.

Nowelův výraz náhle nabral naprosto jiný vzhled, jako by něčeho litoval. Měl najednou ztrhaný obličej a odvracel pohled.

Pak se ale duchem vrátil zpět.

„Víš… celé to začalo před více jak třiceti lety. Na trůn zrovna usedla má dcera Selene, bylo to hned po tom, co se provdala za tvého otce Arése. Měla štěstí, jelikož její vláda začala v období klidu. Žádné nemoci, žádné povstání... Lidé byli spokojeni a šťastni. A o to více se to zlepšilo, když Selene otěhotněla.

Všichni jsme se těšili, že přibude nový potomek, tudíž poté, co se dítě narodilo, se konaly bály a velké slavnosti… byl to chlapec. Jmenoval se… Zek. Byl to úžasný kluk s hnědýma očima, hravý a ohromně snaživý.

Jak utíkal rok po roku, mladý princ sílil a objevoval svou moc, již v osmi letech se naučil používat všechny čtyři elementy. Byl

lidmi oblíbený, vstřícný, rád pomohl. Takový klenot říše.

Když bylo Zekovi třináct, Selene otěhotněla znovu. Na Zekovi nikdo nezpozoroval žádnou emoci, všichni jsme si mysleli, že jen čeká, až se dítě narodí. Doufali jsme, že mladšího bratra povede ve správných stopách, že mu vše ukáže, a že kdyby, nedej bože, vypuklo povstání nebo jakýkoli boj, budou stát bok po boku. Zmýlili jsme se.

Od narození druhého dítěte se Zek začal chovat divně, skrýval se ve své ložnici, všechny ignoroval a nic ho nezajímalo. Na malé batole začínal být nepříjemný a zlý. Zřejmě se bál, že v jeho bratrovi roste hrozba, konkurence… a proto… se ho Zek potřeboval zbavit. Trvalo mu to sice více jak rok, ale… byli jsme slepí… a…" Nastala velká odmlka, při které se Nowel nadechl. „A tak se ho jednoho večera zbavil. Nikdy nezapomenu na ten zdevastovaný pokoj. Mysleli jsme, že dítě zabil. Nikdy nezapomenu na slova, která nám Zek řekl: „Zbavil jsem vás velké přítěže."

Selene a Arés tvrdili, že cítí, že je dítě naživu. Ale nevěděli, kde. Prosili Zeka, ne, přímo žadonili, aby jim prozradil, co přesně se stalo. Ale mlčel, jako kdyby se ho zmocnilo zlo a on jen poslouchal rozkazy. Netrvalo to dlouho a… jedné noci zmizel i on sám.

Celé království pátralo jak po něm, tak po malém miminku, kterému už nedával nikdo šanci.

O tři roky později se však již osmnáctiletý Zek objevil s více jak polovinou naší armády, která se proti říši vzbouřila, a zaútočil na město, rozpoutal válku, která zuřila více než dva roky a během níž… zemřela jak Selene, tak Arés. Nakonec byl Zek poražen, ale nikdy jsme ho nechytili. Zmizel na celých třináct let.

Většina lidí si myslela, že podlehl zraněním a zemřel. Ale jen dokud se neukázal znovu. Před pár měsíci se pokusil zaútočit na město, nedostal se naštěstí přes hranice. Jeho síla však roste, neustále jsou někde viděni jeho zvědi a někdy i samotný Zek, jak stojí v mrtvé tmě a zírá na město. On sám zaútočil zatím jen třikrát, ale vždy se rychle stáhnul, jako by nás chtěl jen rozzuřit nebo… měl něco v plánu. Podobně to dělal i tenkrát.

Bojím se, že přijde něco většího… že přijde další válka."

„Počkej," přerušil jsem ho, „a to batole, které zmizelo…" polkl jsem poslední slovo s myšlenkou, kterou jsem si zatím nebyl jistý.

„Malý princ? Toho jsme hledali od té doby, co zmizel. Celých osmnáct let jsme po něm pátrali a snažili jsme se ho najít. Ale dnes," zastavil se a opřel o mě svůj těžký pohled, „mé pátrání skončilo."

Už jsme byli v naší ulici, tudíž jsem se dal opět do kroku, a dokud jsme nedošli až k našemu domu, nepromluvil jsem. Jen jsem si v hlavě pořád dokola opakoval jednu a tu samou větu: *Jsem to já.*

Došli jsme k domu. Vpluli jsme do haly spolu s mými myšlenkami, které mi zaplnily hlavu. Na jednu stranu jsem věděl, odkud pocházím a co jsem zač, ale na druhou stranu jsem si připadal, jako bych celý život žil ve lži. Nic mi nenapovídalo, jak na to mám reagovat.

Zasekl jsem se a s prázdným pohledem zíral na Nowela. Byl jsem, jak přikovaný k podlaze, zatímco ze mě tekla voda a dopadala na podlahu v hale.

„A co ty?" zadíval jsem se mu do očí. „Jakou ty v tom máš roli?"

Nowel se jen přátelsky podíval a odpověděl: „Vládnul jsem před tvou matkou. Jsem z královského rodu jako ty a Selene."

Stačil jsem jen přikývnout, než se mi z úst vydrala další otázka.

„A co říše? Když momentálně nemá vládce."

Nowel se na mě s lítostí podíval. „Poté, co tvá matka zemřela, jsem se ujal vlády opět já, ale právoplatně až zemřu, by trůn patřil tvému bratrovi. Snažíme se odolávat jeho útokům a piklím, ale začíná to být den ode dne těžší. Na jeho sílu jsem již krátký… a proto potřebujeme tebe."

„Moment," zarazil jsem se, „ty chceš, abych jel zpátky s tebou?" Cukl jsem sebou, jako bych dostal elektrickou ránu.

„Ano, proto jsem tady, lid bez tebe nepřežije."

„Ale já nemůžu," odpověděl jsem s pomyšlením na přátele,

rodinu, školu a nebezpečí číhající za tajemným Nowelovým příběhem. „Nemůžu odtud odjet, co bych řekl rodičům?" Můj hlas se panicky zvýšil a mé tělo se začalo nezvladatelně chvět.

„Pravdu, musíš jim říci pravdu, Alexi. Jsi dospělý."

„To nemůžu, pomyslí si, že jsem blázen."

„Tak jim musíš ukázat, že nejsi."

„Jak?" rozhodil jsem ruce.

„Podej mi ruku," řekl mi a natáhl tu svou před sebe s dlaní nahoru.

Opatrně jsem k němu přistoupil a se stále rozechvělými končetinami, pozdvihl paži. v momentě, kdy se naše dlaně setkaly, mnou něco projelo. Byl to pocit síly, jako bych z něj vysával energii.

Nowel mě stiskl, přitáhl blíže k sobě a uklidnil přátelským pohledem a klidem.

„Teď, zavři oči," řekl.

Sice jsem neměl ani tušení, co se chystá udělat, ale poslechl jsem.

„Zhluboka dýchej. Nádech… a výdech. Nádech…a výdech.

Snaž se potopit do hloubky sama sebe. Musíš jít až tam, kam si své myšlenky nikdy neposlal. Budeš cítit přítomnost svých sil… i když zatím spí zavřené ve skořápce, která kolem nich během tvého života narostla, ucítíš je."

Měl pravdu.

„Zaměř se na tu, co chceš použít. Poradím ti, je to vzduch. Skořápka svobody."

Připadal jsem si, jako kdybych byl stál mezi čtyřmi obrovskými kusy horniny. Jen já, balvany a tma všude kolem. Představoval jsem si to trochu jako Stonehange.

Udělal jsem, jak Nowel řekl, a myšlením se přiblížil k té skořápce či balvanu, z které sálala volnost a svoboda, možná i trochu chlad.

„Otři o ni své vědomí a představ si modrý studený plamen, který se do tebe přenáší díky vašemu dotyku. Představ si, jak tě ten plamen obklopuje…"

Dělal jsem to, co říkal, a soustředil jsem se na jeho slova.

V mé hlavě mě začaly obklopovat studené plameny, jejichž struktura mi sálala z těla. Netušil jsem, co to způsobí, ale netrvalo to dlouho a zmocnil se mě zvláštní pocit. Ten samý, který se mě zmocnil venku v dešti, krásně hřejivý pocit na prsou, který mi rozproudil krev v celém těle. I když plameny v mé hlavě byly studené, hruď jsem měl v jednom ohni. Nedalo mi to a otevřel jsem oči.

Všude kolem byla pára šířící se z našeho oblečení. Cítil jsem, jak má bunda pomalu ztrácí tíhu a vlhkost v ní pomalu mizí. Během minuty bylo v místnosti až nesnesitelné teplo a pára pomalu začala unikat z oken.

„To my?" zeptal jsem se s úsměvem malého dítěte.

„Ne," pustil mi ruku a koukl se mi do očí, „to ty. Jen… s mou pomocí."

Ten pocit, který mnou právě probil, se mnou zamával. Najednou jsem se cítil, jako bych mohl cokoli.

Pára téměř zmizela a já stále nevěřil svým očím, ale po několika sekundách pozorování, mě něco přerušilo. Byl to chrastivý zvuk ze zámku od hlavních dveří. Prudce jsem trhl hlavou a pohlédl směrem, odkud se zvuk šířil. Dveře lehce zavrzaly a otevřely se. v nich stála máma s tátou. Rodiče zabouchli dveře, než se jeden po druhém podívali na Nowela. Zarazili se.

„Dobrý den," pozdravil Nowel klidně.

„Dobrý den, kdo jste?" zeptal se táta až s nepříjemným tónem hlasu. Bylo poznat, že ho cizí muž v jeho domě znepokojuje.

„Mami, tati, já… tohle je… no… něco se stalo…"

Mohl jsem se snažit, jak jsem chtěl, ale některý z pocitů, který mě ovládal, mi nedovolil pokračovat.

„Alexi, co se děje?" zeptala se máma s viditelnými obavami v očích.

„Prosím, pojďte si sednout," požádal jsem je, ale ne z důvodu, že by to neustáli, ale že já sám jsem měl problém to ustát. Koneckonců jsem jim měl říct, že jsem jakýsi čaroděj, který je dědicem celé říše, o které svět nemá ani tušení.

Pošlou mě do blázince…

Posadili jsme se na pohovku v obývacím pokoji a já přemýšlel, jak začít. v hlavě mi proběhlo několik proslovů, ale nakonec jsem se vzchopil a začal.

„Mami, tati…" z místnosti zavládlo hrobové ticho. „Říkali jste, že nevíte, odkud pocházím, jen že jste mě našli před domem v košíku, je to tak?"

Cítil jsem se provinile, protože to oni mě vychovali, to díky nim jsem byl ten, kdo jsem byl. A po tom všem jsem je měl tak trochu zradit.

„Ano," začala máma, „doktor nám tehdy řekl, že jsi naprosto v pořádku, bylo ti třináct měsíců… To nám vzkázal ten, kdo tě přinesl. Jediné, co u tebe bylo, byl kus papíru s datem tvého narození... Proč se ptáš?"

Koukl jsem ztrhaně na Nowela a pak zase na rodiče. „Tohle je můj dědeček, můj biologický dědeček."

Oba rodiče se zarazili.

„Prosím?" Máma znejistila a hodila po Nowelovi podezíravý pohled.

„A…" Nevěděl jsem, jak pokračovat. „On není odtud, je z daleka… Přesně z Himálajského pohoří."

Táta si Nowela prohlížel velmi podezíravě. „Na to, že jste z takové dálky, mluvíte dobře naším jazykem, jak to?"

Otočil jsem se směrem k Nowelovi a opakoval tátovu otázku. „Jo, jak to?"

„Víš," zašeptal, „všichni z našeho rodu dědí schopnost mluvit stejným jazykem jako jejich poddaní… a ti mluví mnoha jazyky."

Proč jsem teda já sám na jazyky takové tele?

„Moment, poddaní?" opakoval táta.

„Mohl by nám tu konečně někdo říci, co se to tu sakra děje?" zeptala se máma důrazně.

Narovnal jsem se a chtěl jsem si stoupnout, ale sám jsem si to nedovolil, takže jsem se jen zhluboka nadechl a přes zat'até zuby jsem pronesl: „Dobře, ale nebudete mi věřit."

Vše, co mi Nowel řekl, a co jsem zatím zjistil, jsem jim

pověděl. Doufal jsem, že se mi během toho netřásl hlas.

Jakmile jsem skončil, nervózně jsem čekal na jejich reakce.

Táta si poposedl z místa na místo. „To je absurdní. Nic takového neexistuje."

„Mýlíš se, existuje," zamumlal jsem, aniž bych zvedl bradu, a pohled zamířil ke svíčce na stole. Napojil jsem se na spící sílu hluboko ve mně a upravil proces, který mě učil Nowel. Chtěl jsem jen, aby se zapálila. S upřeným pohledem na ní jsem si v mysli přehrával, jak knot na svíci hoří, jak jeho plamen roste a sílí.

Trvalo to asi minutu, ale nakonec se kolem svíčky objevily žhnoucí oranžové jiskry a knot vzplanul.

Nowel se usmál a zašeptal: „Učíš se rychle."

„To přece… J-jak jsi to udělal?!" Máma s panikou v očích vyskočila z gauče. „Tohle přece není možné, jak si to udělal?!" opakovala.

„Ale ano, mami, je to možné, právě jsi to viděla," uklidňoval jsem ji.

Byla vyděšená a zmatená.

„Alexi," oslovil mě Nowel. Nech nás s tvými rodiči na chvíli o samotě, já jim všechno vysvětlím."

Byl to vlastně dobrý nápad. Já potřeboval chvíli sám pro sebe, a nebylo pochyb o tom, že Nowel vše vysvětlí lépe než já.

Přikývl jsem a odešel nahoru do své ložnice.

Opřel jsem se čelem o futro dveří a přemýšlel.

Před pár hodinami jsem tu stál a byl jsem normální teenager, a teď mám zachraňovat království před svým starším bratrem. To je jak z filmu.

Sedl jsem si na koberec před skříň, kde byly rozházené kusy mého oblečení, které jsem po sobě zanechal pospíchaje za Alicí.

Držel jsem v ruce své bílé tričko a přehazoval si ho z ruky do ruky s tím, že se mi v hlavě míchaly myšlenky celého toho dne a dne, který měl následovat. Něco mi říkalo, ať jsem rád, že jsem našel svou pravou rodinu. Ale stál jsem vůbec o ni? z ní mi údajně zůstal jen dědeček a psychicky labilní bratr, který zabil oba naše rodiče.

Nevěděl jsem co dál. Praštil jsem s tričkem o zem a zrakem

jsem zůstal viset v prázdnu. Cítil jsem, jak se mi klepou i konečky prstů, byl jsem naprosto v jiném světě, než jsem byl tři hodiny před tím. v hlavě mi znělo několik hlasů. Jeden mi říkal, že by bylo správné odjet, měl to být můj úděl, ale ten druhý mi připomínal, že přece za sebou nemůžu nechat rodinu, přátelé a školu. A to jsem ještě nemyslel na nebezpečí, do kterého jsem se měl vřítit.

Seděl jsem tam aspoň hodinu, než mě vyrušil mužský hlas.

„Můžu dál?" ozvalo se od prahu mých dveří. Stál tam Nowel s úsměvem na tváři. Hádal jsem tedy, že to dopadlo dobře.

„Jistě," zamumlal jsem, zatímco jsem v ruce stále svíral zmuchlané tričko z podlahy.

„Všechno jsem tvým rodičům vysvětlil, ale musíš jim dát čas. Oni to vstřebají."

Jen jsem se na něj díval a přikyvoval, protože jsem na tom nebyl lépe než moji rodiče.

„Já už teď budu muset jít, ale zítra se stavím a o všem si promluvíme, ano? Jak s tebou, tak s tvými rodiči… a připravíme tě na cestu."

Napadlo mě, jestli se příští den dozvím ještě něco nového, nebo jestli to je opravdu všechno.

Nejistě jsem přikývl.

Nowel se ztrácel na schodišti, když zadrnčel telefon v mých kalhotách. Přišla mi zpráva. Zničený a psychicky vyčerpaný z celého dne jsem vytáhl telefon a přečetl si ji. Byl to Tyler: „Kam jsi zmizel? s Alicí si o tebe děláme starost."

Byli to moji nejlepší kamarádi, ale neměl jsem náladu rozebírat s nimi něco, o čem jsem ani já sám neměl pomalu ani tušení, tak jsem napsal jen: „Nebylo mi dobře, uvidíme se zítra."

S hlavou plnou myšlenek jsem zhasl, pomalu se svlékl a zalezl do peřin.

Nemohl jsem uvěřit tomu, co se stalo. Byl jsem princ magické říše, která se již tisíce let skrývala, a já ji měl vést do války proti bratrovi, kterého jsem v životě neviděl, a který mě zřejmě zabije stejně jako mé rodiče.

Kapitola 3

Rozloučení

V noci jsem spal neklidně, a stále se budil. Pokaždé, když jsem otevřel oči, přemýšlel jsem, zda to celé, co se stalo, nebyl jen nějaký sen. Ale nebyl.

Nejhlubší spánek se nakonec dostavil až k ránu. Nakonec mě ale probudil mámin hlas.

„Alexi, vstávej, je tu Alice."

Rozlepit oči nebylo vůbec jednoduché.

„Vstávej, je tu Alice," zopakovala.

S těžkými víčky jsem pomalu rozevřel oči a skrze mžourání zaostřil na osobu stojící přede mnou.

„Je tu Alice, chce s tebou mluvit."

Rozespalý a zmatený jsem přikývl. „Hned budu dole." a zabořil jsem hlavu zpět do polštáře.

Když mi máma zmizela z doslechu, s pocitem, že mám stokilové ruce i nohy, jsem zvedl hlavu a snažil se otočit na záda. Nějakým způsobem jsem se překulil a sedl na kraj postele, koukl na budík, který ukazoval třináct hodin a třicet šest minut, a snažil jsem se probrat.

Ze země jsem pomalu sebral kalhoty a pohozené tričko a s námahou se oblékl. Bos, rozcuchaný a bez rovnováhy jsem došel až ke schodům, odkud jsem už slyšel Alicin a mámin hlas.

„Kam jsi se včera vypařil? Všude jsme tě hledali, a i ta tvoje nová frajerka se po tobě ptala," spustila Alice hned, jak mě zahlédla.

Ačkoli to bylo zvláštní, naštval jsem se. Ne na Alici, ale na tu situaci. Stál jsem před velkým úkolem, můj život se měl naprosto změnit, i když jsem nevěděl jak moc. A do toho všeho přišla Alice s normálním životem. Věděl jsem, že za to nemohla, ale otráveně jsem protočil oči v sloup.

Došel jsem až k mámě, která tu situaci nejspíš čekala. Její výraz tomu odpovídal.

Počítal jsem s tím, že Alici zatím nikdo nic neřekl, jinak by, podle mého úsudku, nebyla tak v pohodě. v první chvíli jsem si řekl, že je to dobře, že čím méně lidí o tom bude vědět, tím lépe. Ale poté se mě zmocnily výčitky. Alice byla jako má sestra, viděl jsem jí každý den, mluvil jsem s ní, svěřoval se jí. *Zaslouží si, abych jí to řekl,* pomyslel jsem si.

„Nic neví?" zeptal jsem se mámy, jejíž oči jen rychle poskočily mezi mnou a Alicí, než mi s výdechem odpověděla: „Ne, chci, abys jí to řekl ty."

To už se Alice zarazila, spadla jí brada a její pohled se vyprázdnil.

„Nechám vás o samotě," řekla máma a pomalu odkráčela do kuchyně.

„Ale, co se děje?" zamumlala Alice, a přitom se na mě dívala jako na nemocné štěně.

„Pojď," pokynul jsem a i s Alicí přešel do zadní části domu – do zimní zahrady.

Místnost měla všechny stěny prosklené, jednotlivé části spojovaly jen dřevěné trámy. Byl tam trochu chlad, jelikož někdo nechal pootevřené dveře na zahradu; přistoupil jsem k nim a zabouchl je.

„Alice…" vydal jsem, aniž bych se otočil od dveří.

„Alexi, co se děje?"

Až poté jsem se pomalu otočil a opřel o dřevěnou část stěny s pohledem upřeným ke stropu, z kterého z podlouhlých květináčů sahaly šlahouny rostlin a stáčely se podél stěn až téměř k podlaze.

„Nemá cenu to protahovat… takže… musím odjet."

Alice zatím měla neutrální výraz. „Co? Proč… a kam?"

Zkousl jsem si spodní ret, abych se nějak ubránil slzám, které se začaly probojovávat na povrch. „Něco se stalo a…"

„Co?"

„Zkrátka… nebudeš mi věřit, ale," nastala dlouhá odmlka,

„musíš."

Alice už se začínala bát, poznal jsem to. Přistoupila o krok blíž a poslouchala.

„Znáš pověst o Shangri-la?" zeptal jsem se, jelikož jsem nevěděl, jak jinak začít.

„Myslíš to místo z knihy Jamese Hiltona?"

„Jo, přesně. Co si o tom pamatuješ?"

„No…" zamyslela se, „v té knížce je napsáno, že je to údolí někde v Himálajích, plné klášterů a tak…něco jako ráj na zemi, proč?"

Nadechl jsem se. „Nejspíš je to pravda."

„Jak to myslíš?"

„Je to založený na pravdě, jen… nikdo ten skutečný příběh nezná."

„Alexi, úplně nevím, kam tím míříš, mluv."

„Co kdybych ti řekl jednu verzi, poslechneš si ji?"

Alice byla zmatená, ale přikývla.

Podíval jsem se jí přímo do očí, abych navázal lepší kontakt a začal vyprávět to, co mi řekl Nowel.

Když jsem skončil, zůstala Alice stát jako přikovaná, ani se nehnula, jen na mě zírala.

„No?"

„A… no, to jsem nikdy neslyšela," probrala se, „ale furt nechápu, proč mi to říkáš."

„Protože…" Nechtěl jsem to vše vysvětlovat, a tak jsem udělal to, co by přesvědčilo každého. Zaměřil jsem se na vodu, která byla v truhlíkách okolo a snažil se ji vyzdvihnout. Udělal jsem to, co mi radil Nowel, ponořil jsem se hluboko do sebe, dokud jsem nenarazil na čtyři spící síly a nedostal se až k té vodní. Svým vědomím jsem se o ni lehce otřel, abych z ní mohl čerpat… zabralo to.

Několik kapek z každého truhlíku se pomalu vzneslo asi dvacet centimetrů nad hladinu.

Alice si toho nejdříve nevšimla, ale když jsem měl jistotu, že už to vidí, dodal jsem: „Protože já jsem potomek toho

královského rodu."

Alice mlčela, jen užasle zírala na vodu držící se ve vzduchu.

„Jak?" zeptala se a já pomalu spustil kapky zpět tam, kam patřily.

„Včera v noci jsem se setkal s jedním mužem a… je to můj biologický dědeček."

„Moment," rozhodila rukama, „tohle je na mě moc," a sedla si na proutěnou židli.

„Mám bratra," pokračoval jsem, jelikož jsem jí to všechno potřeboval říct, co nejdřív, „který se ale proti říši vzbouřil, zabil mého pravého otce… i matku. Děda… Nowel je už celkem starý, nemůže zůstat dlouho na trůnu a… potřebují mě."

„Alexi…" zaklimbala hlavou.

„Ne… věř mi."

„Já bych chtěla, ale je to tak… tak… je to vůbec možné?"

„Viděla jsi, co jsem dokázal."

„To ano, ale je tu spousta věcí, například jak ses sem dostal?"

„To bratr, Zek. Když jsem se narodil, bál se, že ho připravím o trůn, a tak se mě zbavil."

Alice odvrátila pohled a zhluboka se nadechla. Podle jejího výrazu vůbec nevěděla, co se právě stalo.

„Alice… já… ti lidé na mě spoléhají."

Mlčela.

Sedl jsem si na židli vedle ní a čekal, až to všechno vstřebá, ale trvalo to déle, než jsem čekal. Po deseti minutách jsem uslyšel zvuk vchodových dveří a kroky, které už mi byly povědomé.

„Nowel," řekl jsem si pro sebe potichu těsně před tím, než se v dřevěných futrech do haly objevil táta s právě zmíněným Nowelem.

Alice okamžitě zbystřila, zvedla hlavu, bedlivě si začala Nowela prohlížet, řekl bych až nepříjemně, ale Nowel nevydal ani hlásku.

„Ahoj," pozdravil jsem a lítostně pokynul směrem k Alici. Myslel jsem si, že bude dále mlčet, když náhle vstala a ocitla se mezi mnou a Nowelem.

„Ukaž to znovu," pobídla mě.

„Co?"

„Ukaž to znovu," zopakovala mi to a přistoupila k truhlíku s vodou.

Šel jsem hned za ní a provedl, oč požádala. Ponořil jsem se do sebe a celý proces zopakoval.

Alice se obličejem přiblížila k truhlíku a pozorovala představení malých kapiček vody.

„To je neuvěřitelný," pronesla a znovu se narovnala.

Poté jsem spojení se svou silou ukončil.

„Je to pravda?" otočila se na Nowela. „Jste jeho dědeček?"

„Ano, jsem. A vy jste…"

„Alice," odpověděla rychle.

„Přítelkyně?" usoudil Nowel.

„Ne," usmál jsem se, „kamarádka… skoro sestra."

„Těší mě," odvětil Nowel a napřáhl ruku.

Alice zaváhala, ale pak přikývla a podání ruky přijala. „Mě také," oddechla si.

„Nowele… děje se něco?" zeptal jsem se.

„Vlastně ano… hodně jsem o tom přemýšlel, ale… potřebujeme odjet už dnes večer."

Najednou jsem propadl panice. Do té chvíle jsem si to všechno nějak neuvědomoval, ale když už jsem stál před hotovou věcí, dopadla na mě tíha všech okolností. *Co teď? Rodina? Přátelé? Škola?*

„Ale to nejde! Co… co… škola?" Hlas se mi zlomil.

„Budeš muset prozatím ukončit studium," řekla máma se zvláštním klidem. Tím mi vyrazila dech, protože něco takového jsem od ní tedy rozhodně nečekal. To ona byla vždycky ta, kdo mě nutil do studia a do úkolů.

„Týden, musíte mi dát aspoň týden," snažil jsem se je přesvědčit. Nemohl jsem zmizet ze dne na den.

„Lituji, Alexi, ale tvůj bratr může kdykoli zaútočit znovu, a když tam nejsem, říše je nechráněná," pronesl Nowel a já si nemohl nepovšimnout, jak se Alice zarazila. v jejích očích jsem viděl

strach, že se její nejlepší kamarád mění v cizího člověka. Člověka s minulostí, kterou ona nesdílí.

A měla částečně pravdu. Ten kluk, co odešel předešlý den ze Silveru, se už nevrátil. Byl jsem tu jen já, se svými novými povinnostmi a novou minulostí.

„Chci jet s tebou," vykřikla Alice, která v ten moment nejspíš netušila, co říká.

„To nejde," zavrtěl jsem hlavou. Chtěl bych, aby jela, ale nemohl jsem ji nechat, aby za sebou nechala školu a rodinu. A co bylo hlavní, nikdy bych si neodpustil, kdyby se jí něco stalo.

„Ne! Alice, to je vyloučený. Něco se ti stane." Cítil jsem, ač nerad, že můj hlas jde prudce nahoru. Nevěděl jsem, jestli kvůli obavám nebo vzteku, ale včas jsem ho utlumil a pokračoval: „A teď mě omluv, musím zavolat do školy."

Opustil jsem je a došel nahoru pro telefon, vytočil svou třídní a řekl jí, že z osobních důvodů ukončuji studium a ať vše další řeší s mými rodiči, že s tím souhlasí.

Celý zdrcený a hryzaný vinou, co nechávám za sebou, jsem poté seděl na gauči v obývacím pokoji a zíral na prázdné cestovní tašky uprostřed místnosti. Přemýšlel jsem, co mě čeká následující dny, týdny a dokonce i měsíce. Začal jsem se bát. Neměl jsem ani potuchy, do čeho se řítím, a v danou chvíli jsem to ani vědět nechtěl. Přál jsem si jen jedno, aby to už bylo za mnou.

„Alexi." Ucítil jsem ruku na rameni. Byla to máma. Její výraz říkal, že by mi chtěla pomoct, ale zřejmě netušila jak. Podívala se na mě tak, jak to ona uměla a sledovala každý můj sebemenší pohyb.

„Alexi, víš, že jestli jet nechceš…"

Musel jsem ji přerušit. „Tak co? Oba víme, že jiná možnost není, přece je nemůžu nechat povraždit. Já musím jet."

„Nebylo by to správné, máš pravdu. Ale musíš myslet na to, že když se rozhodneš zůstat, to co se stane, nebude tvá chyba."

„Nemáš pravdu," namítl jsem, „jejich krev mi proudí v žilách, jejich síla dřímá v mém nitru… jsem za ně zodpovědný."

V tu chvíli ve dveřích stál táta s Nowelem a Alicí vyčuhující za

jejich rameny.

„Alexi, chápeme, že… že tohle je velký úkol, ale musíme myslet na to, že nikdo jiný se mu postavit nedokáže," pronesl táta.

Alice poté vykličkovala mezi muži a sedla si vedle mě. Pohodila delšími vlasy a tím nejúžasnějším a nejpronikavějším pohledem se na mě podívala.

„Alexi, jsme nejlepší kamarádi už dlouho a myslím, že nějaká cesta to nezmění…"

Nevěděl jsem, co na to říct, protože jsem netušil, jak dlouho budu pryč.

„Jo, ale jak dlouhá bude ta moje cesta?" Koukl jsem se jí do očí zlomeně.

„Na tom přeci nezáleží. A vůbec," usmála se, „až bude po všem, můžeme se tam jet podívat všichni."

Odfrkl jsem si, ale nebylo to upřímné. Nevěděl jsem, v čí prospěch celé tohle skončí, vždyť jsem ani nevěděl, proti čemu stojím. Věděl jsem jen jedno; ohromnou rychlostí jsem padal do jámy, z které jsem již neměl šanci se vyhrabat. Nechtěl jsem se už se svou nejlepší kamarádkou dále loučit, tak jsem si – abych zakryl smutek a strach – stoupl a dlouze se protáhl.

„No… měl bych začít balit." v tu chvíli jsem se schoval za tvrdou slupku svého druhého já a připadal jsem si, jak za pětimetrovou betonovou zdí.

Vyšel jsem nahoru s taškami v ruce a ze své skříně jsem začal vytahovat oblečení odolné vůči všem teplotám. Nevěděl jsem, jaké tam bude počasí. Neustále jsem si představoval údolí mezi lesy, tajemné stavby a chladný vzduch otírající se o ledově zelené stromy.

Všechno oblečení i s botami jsem vyskládal na postel a dlouhou dobu sledoval, jak si tam hoví. Byl to evidentně můj poslední den, kdy jsem si mohl užít domova. Z koupelny jsem si sbalil několik věcí jako mýdlo, šampón, žiletka a další. Předpokládal jsem, že koupele tam nebudou zrovna příjemné. v tu ránu se vedle mě objevila Alice. Jen na mě v tichosti zírala a sledovala, jak se mi vyprazdňuje skříň a naplňují tašky.

„Musíš něco říct Tylerovi a ostatním, třeba že jsme s rodiči vyhráli cestu kolem světa, ano?" řekl jsem tiše.

„Opravdu chceš Tylerovi lhát?"

„Alice… jasně, že nechci. Ale ani nemám příležitost mu to říct. A i kdyby byla, je to…" Nadechl jsem se.

„Chápu, něco si vymyslím, ale jednou mu to budeš muset říct. Je jako tvůj brácha."

„Já vím, Alice. Já vím."

To že jsem tuhle věc chtěl Tylerovi tajit, mi nedělalo žádnou radost, spíš naopak. Kdyby tak v ten okamžik stál vedle mě… To bych mu to řekl ihned. Ale shánět ho bylo to poslední, na co jsem právě myslel.

„Jaké myslíš, že to tam bude? Jak na tebe asi budou ti lidé reagovat?" zauvažovala.

„Vidíš, o tomhle jsem nepřemýšlel."

„Myslíš, že vědí, že se jim vrací dědic?"

„Alice, to je právě to. Já nevím nic. Nevím, jestli tam o mě stojí, nevím, jak to tam bude probíhat a už vůbec nemám tušení, jak dlouho tam budu."

„Třeba si tě budou vážit, klanět se."

Odfrkl jsem si. „Jak jsem řekl, nemám ponětí." Hodil jsem oblečení z náruče do tašky a sedl si na postel.

„Ukaž," vydechla Alice a vyndala rozházené věci z tašky. Jeden kus po druhém pečlivě srovnala a až poté vrátila zpátky.

Úhledně srovnala celou tašku, zatímco jsem seděl a tupě zíral na roh skříně.

„Dík," usmál jsem se a vstal. Opět jsem začal vytahovat věci ze skříně a podával je Alici, která je skládala do tašky.

Trvalo nám více jak hodinu, než jsme skříň téměř vyprázdnili, ale nakonec jsme to zvládli.

„Ještě něco?" zeptala se, když jsem se rozhlížel po pokoji a hledal věci, které by se ještě mohly hodit.

„Asi je to všechno," pronesl jsem s výdechem a zapnul tašku. Zarazil jsem se, když jsem pohlédl na polštář a přikrývku. *Jak se tam asi spí? Vyspím se vůbec?*

Alice mi v ten moment položila hlavu na rameno a ruku dala kolem pasu. Netušil jsem, na co myslela, ale byl jsem rád, že je se mnou. Chvilku jsme tam jen tak seděli a koukali do prázdna, když se Alice pousmála.

„Alexi… ještě ses nekoupal, co?" Aniž bych odpověděl, zasmál jsem se. „Proč?"

„Smrdíš Silverem," zašklebila se.

„Jo, to je dost možný. Asi bych se měl umýt."

„To bys měl, odběhnu pak domů si dát taky sprchu. Před tím jsem šla rovnou sem."

„Víš co? Dám si ji teď."

„Jasně, takže," vstala, „půjdu taky. Pak mi zavolej a… ne že mi odjedeš bez rozloučení."

„Neboj," usmál jsem se a mávl rukou.

V momentě, kdy Alice opustila místnost, jsem si připadal, jako kdybych byl v místnosti metr na metr. S tímto pocitem, který jsem neuměl lépe popsat, jsem vešel do koupelny, pustil do vany horkou vodu a sešel dolů do kuchyně, abych se napil.

Neměl jsem v úmyslu se s někým bavit, ale neměl jsem na vybranou.

„Jak se cítíš?" zeptal se Nowel sedící u stolu.

„Jak se cítím?" zopakoval jsem a zabouchl ledničku. „Nedokážu to vysvětlit ani sám sobě, tak jak to mám vysvětlovat někomu jinému?"

„Zkus to."

„Jako kdybych se dostal do oka tornáda a nemohl z něj ven. Nevím, kam jedu, nevím s čím tam jedu ani proč. Co ti na to mám víc říct?"

„O všem si promluvíme, až budeme mít prostor v letadle."

„Copak s námi už nikdo jiný neletí?"

„Ale ano, čtyři strážní, ale ti budou v jiné části letadla."

Hned jak řekl číslovku čtyři, napadlo mě to. „Hádám, že každý z nich ovládá jeden živel."

„Jak jsi to uhodl?"

„Bylo mi to jasný," pousmál jsem se. „A teď mě omluv,

napouštím si vanu." Pokynul jsem mu skleničkou, dopil jsem a zmizel za rohem kuchyně.

Než jsem došel nahoru a svlékl se, vana byla plná. Vlézal jsem do ní s myšlenkou, že je to možná na dlouhé měsíce moje poslední horká koupel. Uvolnil jsem se a celý se ponořil.

Nechtěl jsem o tom všem přemýšlet, takže jsem se snažil ještě naposledy vypnout své emoce. Ale skutečnost se vždy vydrásala na povrch.

Zavřel jsem oči a zhluboka dýchal, bylo to neuvěřitelně příjemné. Ta koupel byla jedna z nejlepších, jakou jsem kdy měl. A také jedna z nejdelších.

Ležel jsem tam určitě více než hodinu.

Než jsem se pak upravil a usušil, už na mě naproti z domu mávala Alice, také s omotaným ručníkem kolem těla.

Otevřel jsem okno, abych ji lépe slyšel, venku bylo asi dvanáct stupňů, takže mi jen v ručníku kolem pasu byla docela zima.

„Co se tu tak producíruješ, svalouši?" zavolala Alice se smíchem rozléhající se v ulici.

„Teď jsem vylezl z vany, tak za pět minut ať jsi tu."

„Neboj se, ale chci, abychom ještě někam šli."

„Kam?"

„Uvidíš, myslím, že to potřebuješ." Alice se potom už jen pousmála a zavřela okno.

Do tašky jsem hodil poslední věci a oblékl se. Byl jsem již téměř připraven na cestu a jen čekal, co má Alice za nápad.

Když jsem došel dolů, stála už za dveřmi, otevřel jsem a pokynul, ať jde dál, ale nešla. Měla na sobě hnědou koženou bundu s kožíškem kolem krku, tmavé džíny a hnědé kožené kozačky.

„Vezmi si bundu," řekla.

„Kam jdeme?"

„Kam bys řekl? Vezmi si ji, čekám."

Nechal jsem pootevřené dveře, skočil do bot a hodil přes sebe černou bundu. Věděl jsem, kam chce zřejmě jít, ale nic jsem nenamítal.

Obloha byla celkem zatažená a teplota na můj vkus nízko, což jen přispělo k mé ponuré náladě.

„Víš, kam jdeme?" zeptala se mě.

„Do školy?" odpověděl jsem na otázku otázkou.

Alice přikývla. „Jo… myslím, že si ještě potřebuješ zavzpomínat, než odjedeš.

„Co když tam někoho potkáme?"

„Je sobota," odfrkla si, „kdo by tam byl?"

„Tak hřiště je otevřené pořád, někdy si tam chodíme s Tylerem zakopat." Ve chvíli, kdy jsem řekl jeho jméno, jsem cítil, jak se mě zmocnil smutek.

„Opravdu mu nechceš nic říct?" ujišťovala se Alice.

„Chtěl bych, ale… po pravdě? Nemám na to sílu. Bude lepší, když si s mými rodiči něco vymyslíte."

„Neboj, nějak to zvládneme."

Téměř celou cestu jsme si povídali o tom, jaké to bude, až odjedu. Jak z mého pohledu, tak z Alicina. Alice přemýšlela, co bude dělat, když se bude nudit. A já? Já jsem naslouchal a užíval si každého slova, co mi řekla. Škola se nám během půl hodiny vyhoupla před očima.

„Chceš jít dovnitř?" pohlédla na mě.

„Jo." Pomalu jsme otevřeli vrátka na školní pozemek, který byl otevřený hlavně kvůli knihovně, kam lidé chodili i o víkendu, a přešli jsme k hlavní budově. Ta byla samozřejmě zamčená, ale pohled na ní mi naprosto stačil. Otočil jsem se, abych si připomněl stůl na stolní tenis, na kterém jsme hrávali, cesty, kterýma jsme chodívali, a vůbec celý dvůr, který se táhl asi sedmdesát metrů nahoru k potoku, který odděloval pozemek od lesa.

„No, zažili jsme tady toho dost, co?" zamumlal jsem k Alici.

„Jo, to tedy jo." Přešli jsme trávník a dostali se na chodníček vedle jedné z postranních budov, odkud bylo přes okna vidět do přízemních tříd.

Pohlédl jsem do třídy chemie, kde jsme s Tylerem velmi často spali a kde jsme pak oba museli za trest dělat referáty.

Přešli jsme dál, odkud jsem zase viděl náš automat na tyčinky, který kradl peníze.

„Pamatuješ, jak do něj Jessie začala kopat, dokud nedostala ty peníze zpátky?" zavzpomínala Alice.

„Jo," odpověděl jsem s pohledem upřeným dovnitř školy se vzpomínkami, které mi už napořád zůstanou.

„I když budu několik tisíc kilometrů od domova, tyhle vzpomínky budu mít vždycky u sebe," zašeptal jsem a měl co dělat, abych se nerozbrečel.

„To asi každý z nás," odvětila Alice a povzdechla si. Poté, co jsem odvrátil svůj zrak od oken školy, zamířili jsme na fotbalové hřiště, které jsem zkrátka vidět musel. Bylo plné vzpomínek s Tylerem, a když jsem se s ním nemohl rozloučit ve skutečnosti, chtěl jsem to udělat aspoň takhle.

Nahraj mi, ty burane!

Tak pojď!

A je to gól, dámy a pánové. Tyler Sloun vyrval vítězství ze spárů Alexandra Nuly!!!

Zavzpomínal jsem na to, jak Tyler při fotbale dováděl. Připadalo mi, jako by mi najednou něco chybělo v prsou. Vždy jsem byl na hřišti s někým, pokaždé jsem tam zažil legraci a najednou jsem tam stál sám a zíral na prázdnotu, kterou vyplňoval jen studený vítr. Pak jsem se otočil a došel zpět ke bráně, kde čekala Alice.

„Připraven odjet?"

„Snad ano," usmál jsem se, zavřel za sebou bránu a i s Alicí pokračoval po silnici zpět k našemu domu.

Ještě, než mi škola měla definitivně zmizet za domy, otočil jsem se a zašeptal: „Bude se mi stýskat."

Pak škola zmizela z dohledu. Když jsme sešli zpět k našemu domu. Díky zatažené obloze a podzimnímu času bylo už velmi šero. Bylo okolo šesté hodiny a já věděl, že tak do dalších dvou hodin budeme na cestě. Jak jsem otevřel dveře do haly, uviděl jsem čtyři sbalené tašky, které zřejmě rodiče s Nowelem snesli z mé ložnice. Všichni byli podle hluku v obývacím pokoji, tak

jsme šli přímo tam.

„Ahoj," pozdravil jsem, „my… byli jsme se ještě podívat u školy."

„Myslela jsem si to," usmála se máma a vstala od stolku, kde měl každý položený šálek kávy. „Chcete taky?"

„Ne, mami, to je dobrý, dík."

„Jo, já ani nemám chuť," dodala Alice.

Sedl jsem si na gauč, zatímco máma donesla talířek se sušenkami. Jedním pohledem jsem zkontroloval výrazy všech okolo a zastavil se u táty. Jeho obličej byl ztrhaný víc, než by bylo třeba. Netrvalo dlouho a zvedl se i s šálkem kávy od stolu. Podíval jsem se nenápadně na mámu, která se na mě s lítostí koukla a pokrčila rameny.

„Počkejte chvilku," zašeptal jsem a vyrazil za tátou. Byl v zimní zahradě, otočený čelem ke skleněné stěně a zíral na nebe.

„Tati, co se děje?" Stoupl jsem si vedle něj.

„Alexi," vydechl, „jak se můžeš vůbec ptát. Odjíždíš."

„Sám jsi říkal, že je to správné," řekl jsem.

„Ano, ale… kdo by řekl, že nám pravda po těch osmnácti

letech takhle spadne na hlavu? a ještě takhle rychle. Byli jsme normální rodina a teď?"

„Vždycky budeme rodina."

„Ale už ne ta normální."

„To asi ne."

„Musím přiznat, že tvoje máma se s tím vypořádala mnohem lépe, než jsem čekal… ale spíš je to jen lepší herečka než já."

„Hlavně se o mě nebojte."

„Uvědomuješ si vůbec, do čeho jdeš?" zarazil se táta.

„Jak to myslíš?"

„Podle toho, co nám všechno Nowel řekl, bude s tvým bratrem válka a… ve válce se umírá."

„Tati, poslouchej. Já se vám vrátím. Nevím kdy, nevím jak, ale vrátím. Jasný?"

Nastalo ticho, dokud ho nepřerušil třetí hlas. „Alexi."

Otočil jsem se.

Byl to Nowel stojící ve stínu sloupku od okna, který najednou působil zvláštním tajemným dojmem. „Je čas," řekl tichým hlasem a já uviděl, jak sebou táta škubnul. Nic neříkal, ale věděl jsem, že ho to trápí snad více než mě.

Jediným výdechem se ze mě uvolnily všechny různé emoce a já nevěděl, jak se cítit.

„Dobře," odvětil jsem se slzami v očích.

Táta s Nowelem mě hned následovali a máma s Alicí už stály připravené se loučit. Máma na nic nečekala a vrhla se ke mně jako první. Silně mě objala a svůj obličej zaryla hluboko do mého ramene. Její stisk byl tak silný jako snad nikdy. Uslyšel jsem první vzlyk, když odklonila hlavu.

„Dávej na sebe pozor, prosím. A vrať se brzy."

„Neboj, budu a… vrátím." Poté jsem se otočil k tátovi. Ten jen prudce odložil šálek na stůl a vší silou mě stiskl. Cítil jsem, jak se jeho dlaně na mých zádech stahují do pěstí a jak se snaží ubránit těm emocím, co měl v sobě. Nakonec mě poplácal po zádech a se slzami v očích se odvrátil.

„Ať nám tam neuděláš ostudu, Alexi," řekl a zněl, jako by se jeho hlas měl rozbít na tisíc kousků.

Jen co se mě táta pustil, skočila po mně Alice, objala mě se stejnou silou jako táta s mámou a odmítala mě pustit.

„Ať se ti nic nestane, Alexi, prosím tě!" snažila se procedit skrz zuby, zatímco své vzlyky dusila u mě na prsou. Podívala se na mě s pohledem jako moře, když jen s tekoucí slzou po tváři dodala: „Můj velký bráško."

Objal jsem ji také a nechtěl ji pustit; bylo mi hrozně, když přišel čas od ní odstoupit. Popadl jsem tašku, kterou Nowel ještě nestihl odnést do elegantního černého auta, a vyšel s ní ven.

Sešel jsem schody na ulici a hodil tašku k ostatním do kufru, zabouchl ho, stoupl jsem si před auto a se zničeným pohledem pozoroval rodiče s Alicí stojící na schodech.

„Tak zatím," snažil jsem se říct s úsměvem na tváři, ale nešlo to. Strašně to bolelo.

„Nashledanou, jsem rád, že jsem vás poznal," řekl Nowel

nasedající na místo řidiče.

Pousmál jsem se a nasedl do auta vedle něj, pak už jsem jen zamával a zabouchl dveře.

„Připraven?" hlesl Nowel.

„Připraven," odvětil jsem. Ale nebyla to pravda.

Přes sklo jsem naposledy pohlédl na rodiče s Alicí, a auto se rozjelo. Zapnul jsem si pás, když mi co nevidět dům i moji nejbližší zmizeli ve zpětném zrcátku.

Neudržel jsem se a propukl v pláč.

Kapitola 4

Cesta plná příběhů

Než jsme se dostali na hlavní, byla tma.

Večerní silnice se před námi rozevírala čím dál víc, až jsme konečně najeli na dálnici. Světla ostatních aut nás míhala a probíjela vnitřek auta, kde jediným zdrojem světla byly kontrolky u rádia a budíky za volantem.

Mezi stromy vyčuhovala záře vycházejícího měsíce, který se pletl mezi větvemi a vrhal stíny různých tvarů a velikostí na silnici před námi.

Přál jsem si, ať ta jízda trvá věčně. Měl bych více čas na to se uklidnit a všechno vstřebat.

„Jedeme na místní letiště?" zeptal jsem se.

„Ano. Za hodinu bychom měli být už v letadle," řekl Nowel, když odbočoval na křižovatku.

Na jednu stranu jsem byl nervózní a smutný, ale na druhou poměrně zvědavý.

„Nowele?" vyslovil jsem tiše jeho jméno. „Jak je možné, že jsme tu? Chci říct… kde jsme se tu vzali? Jak? Kdy?"

Jen na mě krátce pohlédl a pousmál se. „To je to na dlouhé vyprávění."

„Máme před sebou přece dlouhou cestu, ne?"

„To je pravda, a král by asi měl znát historii své říše… a svou vlastní." v jeho hlase byla slyšet hrdost, která říkala, že je zřejmě rád, že se ptám.

„Začalo to dávno, ještě tisíce let před tím, než nás lidé vyhnali, a když se Egypt a ostatní starověké říše teprve rozvíjely, možná ještě než vůbec existovaly.

Jmenoval se Alek, což je zvláštní, protože to jméno je dost podobné tomu tvému."

Musel jsem ho přerušit, protože mě něco trklo. Něco, co mě

napadlo až v danou chvíli. „Nowele, jméno Alexandr mi dali moji rodiče až tady, jaké bylo moje první jméno? Tedy… jak jste mě pojmenovali, když jsem se narodil?"

Nowel se na chvíli němě zadíval na silnici před námi.

„Tvé jméno ti vybrala Selene. Matthew. Pochází z hebrejštiny a do tvého jazyka bych ho přeložil asi jako Boží dar."

Boží dar. Musel jsem pro ně hodně znamenat.

„Jak jsem říkal," vplul mi Nowel do myšlenek, „jmenoval se Alek, byl to obyčejný chlapec, který vyrůstal na farmě blízko dnešního Rumunska. Nebyl nějak zvláštní, dokud během svého mládí nezjistil, že má dar ovládat půdu, vzduch, oheň a vodu.

Nevěděl, co je zač, jeho otec i matka zemřeli, když byl ještě malý, a neměl nikoho, kdo by ho naučil schopnosti používat, ale věděl jedno. Byl jediný.

Vychovávala ho cizí rodina a jeho nevlastní bratři a sestry ho začali odsuzovat za schopnosti, kterým nerozuměli. Trénoval tedy sám a v ústranní.

Když dospěl v muže, ovládal všechny čtyři elementy naprosto perfektně a rozhodl se najít lidi jako on. Nevěřil, že by byl sám na celém světě, a tak se vydal na dalekou pouť.

Někteří lidé z vesnice byli rádi, že odchází, ale jiní si naopak mysleli, že je to znovuzrozený bůh, a jeho odchodu litovali.

Trvalo to pár měsíců cest, ale nakonec našel, co hledal. Dívku. Zaútočili na ni bandité, ale když ji chtěl pomoci, ona sama zvedla ze země obrovský oheň a útočníky zahnala. Jmenovala se Nira.

Alek zjistil, že je obdařená stejně jako on, ale ne stejným darem, na rozdíl od Aleka uměla ovládat jen ohnivý element, ten nejdivočejší element ze všech. Rozhodla se na jeho pouť vydat s ním.

Spolu celé roky křižovali světem a postupem času se k nim přidávali další a další obdaření, na které narazili.

Nejdříve byli jako skupina, poté jako dav a po několika letech jich byly celé desítky a nakonec stovky. Přidávaly se k nim celé rodiny se stejnými schopnostmi, ale i přes to nikdo nebyl stejný jako Alek, protože on jediný si uměl podmanit všechny elementy.

Tím pádem ho všichni považovali za vůdce a nejsilnějšího bojovníka.

Světem kolovaly příběhy o armádě ovládající řečiště a horniny, a tak se k nim přidávali neustále další. Skoro po dvou desítkách let se celé tisíce lidí s magickými schopnostmi usadily pod Himálajemi a s velkou zručností zbudovali celá města a vesnice.

Z celého světa se všichni tito lidé seskupili na jedno místo a vytvořili nejmocnější říši všech dob. Hradby jejich měst byly majestátní a neproniknutelné, stavby vysoké i pevné. Vládli všemu, kam jen oko dohlédlo, a jejich síla rostla.

Několikrát na ně zaútočily armády jiných kmenů či zemí, ale proti obdařeným neměly šanci.

S Alekovou ženou Nirou se však začalo po čase dít něco divného. Probouzely se u ní ostatní elementy, a jeden po druhém se je učila používat. Nikdo nechápal, jak je to možné, všichni tvrdili, že nikdo nemá moc ovládat vše, kromě samotného krále. Do té doby, než zjistili, že je Nira těhotná.

Nedělala to ona, ale plod v ní. Když se dítě narodilo, Nira své schopnosti okamžitě ztratila. Malé miminko, jímž byla krásná holčička, zdědila po otci sílu všech elementů a po několika letech po něm hrdě usedla na trůn. A tak pomalu začal vznikat náš rod…"

Nowel skončil s příběhem, ale i přes to, že byl fascinující, mě neuspokojil.

„Jo, ale kde se vzal Alek a ostatní obdaření?" vychrlil jsem otázku, která byla podkladem pro celý příběh.

„To nikdo neví, Alexi, tvrdí se, že bohové seslali na zem moc, která se rozdělila do obyčejných smrtelníků, aby mohli chránit svět před zničením. Ale to je jen báchorka, kterou mi vyprávěl dědeček. Není založena na žádném faktu."

„A to s Alekem je?"

„Samozřejmě, dědí se cenné rodokmeny, ten nejstarší začíná právě Alekem a Nirou. Bohužel je toho málo, téměř všechno bylo zničeno, když naši rasu vyhnali."

„Aha…" vzdychl jsem. Byl jsem rád, že znám základ celé té legendy, připadalo mi, jako bych do své minulosti zařadil jeden

z mnoha ztracených střípků. Ale pak tu byla ještě jedna otázka, která mě sužovala. Byla hodně osobní, ale rozhodl jsem se počkat do letadla.

Hlavu jsem si zapřel o opěrku a koukal na mihotající se stromy kolem nás. Vyprázdnil jsem si hlavu a čekal, než budeme na místě.

Připadalo mi to jako chvíle, ale když se před námi objevila první světla letiště a telekomunikační věže, uvědomil jsem si, že jsme již ujeli docela velký úsek.

„Už jsme skoro tam," vyšlo Nowelovi z úst. Na letišti jsem nebyl poprvé, s rodiči jsme každé léto létali někam k moři, ale i tak mě noční pohled na letiště fascinoval, bylo to mnohem dramatičtější než kdykoliv dřív.

Za chvíli jsme už jeli kolem bezpečnostních přepážek, ale nezastavili jsme u hlavního vchodu, jako když jsme někam letěli s rodiči. Objeli jsme celou hlavní budovu a poté jeli kolem jedné z ranvejí, dokud jsme se neocitli na parkovišti, kde v řadě stálo asi dvanáct letadel, a i přes to letouny zabíraly sotva pětinu plochy. Jak auto zastavilo, začal jsem se rozhlížet.

„Támhle," ukázal Nowel skrz přední sklo auta. Jeho prst mířil na malý světlý letoun s otevřeným vchodem a vysunutými schody. Letadlo od nás stálo asi třicet metrů.

Vylezli jsme z auta.

Vzduch byl velmi chladný, ale čerstvý. Nowel pohlédl k letadlu, odkud vyšli čtyři muži. Všichni byli širokoramenní a celkem vysocí. Byli navlečeni ve zvláštních černých úborech, které na sobě měly safírově modré vzory.

Jakmile sešli ze schodů, spočinul na mě jejich pohled. Byl podezíravý a zkoumavý. Pak se jejich výrazy změnily. S úsměvem a hrdostí na tváři si každý klekl na jedno koleno a sklonil hlavu.

Cítil jsem se trapně. „Ehm, Nowele…"

„Na to si zvykneš," usmál se a pokynul mužům rukou na znamení, ať vstanou a jdou blíž. Ti se pomalu zvedli a hrdě narovnaní došli k autu, kde jim Nowel předal mé tašky, které hned na to odnesli do letadla. Jediné, co jsem si od nich vyžádal, byl můj batoh.

Nowel je následoval, zatímco já jsem zůstal u auta a sklesle jsem se rozhlížel. Opět mě přepadl smutek. Chtěl jsem nějakým způsobem říct: Sbohem. Chvíli jsem se nehnul z místa.

Poté na mě Nowel od letadla mávl a já konečně vyšel i s batohem na zádech za ním. Než jsem zmizel uvnitř letadla, naposledy jsem se ohlédl.

Pánové za mnou zavřeli vstup a pokynuli rukou směrem k přední části letadla. To bylo vybavené pár sedadly a nějakým úložným prostorem.

„Posaď se, ať můžeme vzlétnout," řekl Nowel, když jsem utahoval popruh na batohu.

Sedl jsem si a připásal se. „Jak dlouho to tak bude trvat?" zajímalo mě.

„Budeme tam zhruba za hodinu, když budeme mít štěstí," odvětil.

Přikývl jsem, vzal si jeden z hromady starých časopisů, které ležely na skládajícím stolku. A než jsem si stačil přečíst první dvě stránky, ozval se motor a letadlo se pomalu rozjelo.

Drnčící podvozek nebyl slyšet moc dlouho, během minuty jsme se odlepili od země a světla letiště a kolem jedoucích aut se pomalu ztrácela.

Světla se zmenšovala, dokud i ta poslední nejmenší oranžová tečka nezmizela pod hustými mraky pod námi. Letadlo se srovnalo a nabralo stálou rychlost, když se na displeji nad sedadly objevilo tlačítko pro povolení k rozepnutí pásů.

„Nowele…" oslovil jsem ho. Chtěl jsem se zeptat na další otázku, která mě zajímala ze všech nejvíc.

„Ano?"

„Jak zemřeli moji rodiče?"

Nowel asi věděl, že tato otázka přijde, ale asi ji neočekával tak brzo. Bylo na něm vidět, že na to nevzpomínal rád, ale překonal to a nadechl se.

„Když jsi zmizel, tvá matka a otec Zeka zbavili nároku na trůn. Mysleli si, že ho tím donutí říct, co se stalo. Jestli tě jen někam ukryl či tě zabil… Cokoli.

Čekali dlouhé týdny, ale jejich syn byl stále choleričtější a méně zvladatelný. Jeho vzhled se stal děsivým. Skoro nespal, což způsobilo kruhy pod očima, bílou pleť a zarudlé oči.

I tak mladý mi pak naháněl strach.

Nikdo netušil, zda ještě žiješ, a popravdě... po pár měsících jsme už i my přestávali doufat.

Jedné noci, když jsme se vraceli do paláce, šli jsme za Zekem, který byl neustále zamčen ve své ložnici. Chtěli jsme to s ním opět zkusit, opět zkusit z něj dostat, co s tebou udělal. Ale neotevřel nám. Tvá matka, rozzuřená a plná žalu, rozmetala dveře pokoje na kusy, ale Zek tam nebyl.

Okamžitě jsme vyhlásili pátrání po celé říši, ale zmizel beze stop. Zmizel skoro se třetinou armády a jako kdyby se po něm slehla zem.

Abys rozuměl, naše říše je vlastně ohromné údolí pod zemí. A když říkám ohromné, myslím to doslova, takže když Zek utekl a schoval se, podle našich úsudků, nebyla téměř žádná naděje ho najít. Jenže on se nakonec vrátil, objevil se asi po třech letech i se svou armádou. Ale… vypadal jinak. Zaprvé dospěl, ale hlavně jsem v jeho očích už neviděl toho chlapce, který mi vyrůstal před očima. Jako bych se koukal do očí smrti.

Jak už jsem říkal, tehdy rozpoutal válku, která trvala přibližně dva roky. Neustále útočil na naše město a my jsme den co den ztráceli síly mu odolávat. Během prvních pár měsíců se mu podařilo překonat hradby. Pak se boje přesunuly do samotného města, což znamenalo velké škody i ztráty na životech.

Trvalo to dalších pár měsíců, ale pak jsme jeden boj vyhráli s velkou převahou a on se na několik týdnů stáhl, vypadalo to, že máme vyhráno...

Pak ale zaútočil znovu. Bitva, která se rozpoutala, byla snad nejhrozivější z celé války. Nebylo slyšet nic jiného než křik lidí a rány, které způsobovaly bortící se stavby.

Pohlédl jsi na jedno místo, požár. Na druhé, sesuvy půdy. Bylo to hrozné. Tvá matka s otcem se s několika oddíly snažili bránit vesnici vody a země, já s dalšími oddíly vesnici vzduchu. Bohužel

Zekovi nohsledi se neohlíželi na škody a umírající občany, v tom měli výhodu. My se snažili bránit lidi, tak i jejich domovy. Oni ne, oni jen útočili. Bylo jim jedno, co se stane s jejich domovem.

Selene s Arésem nakonec museli bitvu přesunout až do paláce. Měli už téměř vyhráno, ale Zek byl chytrý, nechával za sebe bojovat druhé, a když konečně jeho obrana padla a přišel čas, aby tvá matka s otcem vzali život tomu, čemu ho dali, byli vyčerpaní, zatímco Zek v plné síle.

Věděl jsem, co se asi děje, a věděl jsem, že tvá matka bude potřebovat pomoct. Rozeběhl jsem se k paláci, ale ozvala se rána.

Selene se Zekem na sebe vzájemně použili sílu, která by se nikdy neměla střetnout sama se sebou. Síla dědiců.

Byl to neuvěřitelný výbuch. Palác byl okamžitě v plamenech. Pozoroval jsem, jak se bortí jeho stěny a střecha. Byl to zdrcující pohled.

Byl jsem už téměř tam, když mě něco odrazilo od nádvoří. Byla to energie, která vznikla poté, co se síly tvého bratra a Selene spojily. To, že se střetly, způsobovalo silné energetické vlny, přes které nebylo snadné se dostat. Až poté, co polevily, mi došlo, že střet skončil. Nevím přesně, co se tam stalo, ani jak… ale…" Nowelovi se zachvěl hlas a jeho skleněné oči propustily první slzu. „…ale když jsem tam přiběhl, bylo už pozdě. Má dcera a její manžel leželi bez hnutí uprostřed plamenů. Zek byl ke mně v ten moment zády, ale když se otočil, probudil ve mně hněv, který jsem nikdy před tím ani potom nezažil. Smál se.

Aniž bych přemýšlel nad tím, co dělám, prohnal jsem zdmi paláce vodu z jezera a utvořil ohromnou vodní ledovou bublinu, do které jsem Zeka uvěznil. Stejně jako můj vztek, ani má síla nikdy nebyla větší. Jak jsem se mu koukal do očí, začal jsem vodu postupně měnit v oheň a doufal, že tu zrůdu spálím na prach. Jeho šaty už byly v plamenech, jeho křik se rozléhal snad po celém paláci. Ale v okamžicích, které měly být jeho posledními, mu jeho nohsledi přiběhli na pomoc.

Abych se ubránil jejich útokům, odhodil jsem Zeka do plamenů, a začal bojovat proti velké přesile. Padající trámy, kusy

balvanů, kořeny drásající se z hlubin země, oheň... Bylo to děsivé, myslel jsem si, že nepřežiji…"

Pak nastala velká odmlka, během které Nowel přemýšlel a utíral si slzy do rukávu. Pak znovu zvedl pohled.

„Koutkem oka jsem viděl, jak Zek za pomoci svých posluhovačů vstává, jak utíká jako zbabělec. Chtěl jsem se vydat za ním, ale hořící louže byly všude a útoky protivníků nepolevovaly. Chtělo se mi umřít, Alexi. Nemáš ponětí, jak moc jsem to chtěl. Ale pak mi to došlo. Ano, má dcera byla pryč, ale kdybych zemřel, Zek ovládne celou říši. Nebylo žádného jiného potomka… až na tebe. v tu chvíli jsem před sebou viděl tvůj obličej, vzpomněl jsem si na tebe a… nějak jsem věděl, že žiješ. Prostě jsem to ucítil v kostech.

Z posledních sil jsem ze sebe vydal co nejvíce energie, co jsem mohl. Zabil jsem je do jednoho," usmál se, „ale pak vím, že se začal bořit zbytek střešních trámů a já? Probral jsem se, až když bylo po všem. Zek i jeho armáda byli pryč, polovina města zničena a moje dcera i její král ztraceni.

Trvalo dlouho, než se naše říše dala opět dohromady, ale věděli jsme, že není po všem.

Roky kolovaly příběhy, jak Zek podlehl zranění a zemřel v horách, jiné zase tvrdily, že tam pořád někde je a čeká na další příležitost. Tyhle příběhy jsem sám podporoval, protože jsem si byl jist, že to přežil, že tam někde číhá, jako predátor… a měl jsem pravdu.

Před pár měsíci se Zek objevil a pokusil se zaútočit, ale to už jsem ti říkal."

Nowelovi tekly slzy po tváři při vzpomínkách, na které by nejraději zapomněl. Bylo mi na nic, že jsem ho donutil vzpomínat na tu katastrofu, kdy ztratil dceru.

„Nowele, já…"

„Ne, to… to je dobré. Teď tu máme tebe a ty jsi naše nová naděje." Rukávem si utřel slzu, a usmál se.

Trochu jsem v té chvíli zpanikařil, ale to hned přešlo.

Jen jsem tam tak seděl a poslouchal hlasy mužů z nákladní

místnosti.

„A co říše? Bez vládce? Je velké riziko, že tam nejsi?"

„Jistě, jestli se Zek dozví, že tam nejsem, zaútočí bez čekání. Proto jsem chtěl, abys přijel co nejdříve."

„Já to chápu, ale stejně si říkám, k čemu ti budu. Zek má přece více jak třicet let tréninku a já neumím skoro nic. Jsem rád, když rozpohybuju vodu."

„Alexi, Zek se z boje stále zotavuje, byl na pokraji nejen sil, ale také života."

„Jo, ale to už je přece více než deset let, kolik mu tenkrát vůbec bylo? Jako momentálně mně?"

„Ano, byl jen o rok starší, než jsi právě teď ty, ale Alexi, v tobě devatenáct let dřímá moc ještě nepoužitá, dokážeš si představit, co se stane, až se ji naučíš ovládat?"

Po pravdě? Nedokázal, nevěděl jsem, co ve mně je, a byly chvíle, kdy jsem to ani vědět nechtěl. Měl jsem sice moc, ale nikde nebylo napsané, že Zeka určitě porazím.

Zmocnily se mě obavy, ale snažil jsem se si to nepřipouštět. Navíc se mě zmocnila jakási psychická únava.

„Klidně běž na tu hodinku spát," řekl starostlivě Nowel, když viděl, jak se mi zavírají oči.

„Dobře." Bylo těžké snažit se usnout při tom všem, ale psychické vyčerpání mi to usnadnilo. Za moment mi z doslechu zmizel hluk motoru i Nowelovo tiché oddychování a klidně jsem usnul.

„Alexi, vstávej."

Otevřel jsem oči.

„Připoutej se, za moment budeme přistávat."

Probral jsem se, otřel jsem si oči a zmateně hledal pás. Vykoukl jsem z malého okénka. Pod námi se tyčily obrovské špičky hor s pronikavě bílým sněhem na vrcholu.

Letadlo pomalu začalo kroužit kolem jistého místa, kde byl plac velký zhruba jako přistávací ranvej.

„Hádám, že letiště tu žádné není, co?" pronesl jsem ironicky.

„Ne, to opravdu ne, pilot si myslí, že letíme na geologickou

misi," zasmál se Nowel a naklonil se směrem k druhému okénku.

Zem se stále více přibližovala a čím níže jsme byli, sníh pomalu mizel. Během několika sekund se k nám přiblížila plocha pro přistání a cítil jsem dopad podvozku na hrubou zem.

Letadlo brzdící po nerovné plošině pomalu zastavovalo, ale bylo vidět, že podvozek není dělaný na tento terén. Se skřípotem a cuknutím jsme zastavili. „Jsme tu."

Z batohu pod nohama jsem vytáhl silnou bundu a zapnul ji až ke krku. Nowel pomalu vstal z křesla a udělal totéž.

„Tak pojď," pokynul mi a přešel do zadní části letadla.

Muži, kteří během celého letu byli v místnosti před námi, už stihli otevřít vchod a vysunout schody. Chladný vzduch tiše pronikal do letadla.

Stráže vystoupily jako první, i s mými taškami, a po dvou se postavily podél obou stran schodiště.

Venku mohlo být kolem nuly, nasadil jsem si rukavice, které jsem vytáhl z bundy, a rozhlédl se. Byl úžasný vzduch – chladný ale čerstvý.

„Není ti zima?" zeptal se Nowel.

„Ne, to je dobrý."

A vyrazili jsme směrem do údolí, které se rozprostíralo před námi a končilo téměř vodorovným svahem jedné z hor.

Letadlo se za námi otočilo a během pěti minut zmizelo.

Nowel a já jsme šli vpředu a stráže za námi. Ušli jsme asi dvě stě metrů, když jsem cítil na svůj nos dopadnout sněhovou vločku. A pak z nebe začala padat jedna za druhou.

Během několika sekund bylo všude bílo a já netušil, jak Nowel může něco vidět.

„Moment." Pozastavil se a pootočil hlavou směrem ke mně. Pousmál se a mávl rukou.

Kolem nás vznikla tenká pavučinka žhavých vláken a vytvořila kopuli podobnou té mé v dešti. Ale tahle byla větší, mnohem větší, a nebyla z vody, ale z ohnivých částeček plovoucích ve vzduchu. Stěna kopule měla barvu jako oheň, ale přitom byla tenčí než list papíru.

Okamžitě se oteplilo a bylo minimálně deset stupňů nad nulou. Ohnivý štít šel s námi jako deštník a chránil nás před sněhem.

„Nowele, kam to vůbec jdeme?"

„Uvidíš, budeme tam za chvilku."

S každým krokem jsem stále intenzivněji pozoroval cestu před námi, dokud jsem nezahlédl obrys neuvěřitelně vysokého srázu, který vedl směrem nahoru. Byla to součást jedné z hor, ale my viděli jen její malou část. Na její vrchol jsem neviděl.

Zastavili jsme se asi padesát metrů před skálou. Nowel pak zvedl obě ruce, jako by té hoře vzdával úctu.

Tiše jsem čekal, co se bude dít. Až po několika sekundách jsem zacítil nepatrné otřesy v zemi, které se během chvíle mnohočetně znásobily. Pak se ozvala rána a stěna srázu se okamžitě rozevřela.

Nebylo to, jako by horu rozpůlil, ale jako ohromné posuvné kamenné dveře.

Když rachot skončil, hornina se uklidnila a Nowel vešel přímo dovnitř. Byla tam naprostá tma a já se docela vyděsil.

Říkal, že jejich říše je jako údolí, ale já zatím viděl jen černočernou jeskyni.

Šli jsme temnou skalní chodbou, která byla mírně stržena směrem dolů. Za námi se ozval jen hluk zavírající se skály. Jakmile se opět zacelila, neviděl jsem ani půl metru před sebe. Chtěl jsem se kouknout na své ruce, ale neviděl jsem nic. Hlavu jsem otočil tam, kde údajně stál Nowel a čekal, aniž bych věděl na co. Slyšel jsem jen drolení skály a bušení mého srdce, bylo naprosté až trapné ticho, dokud se neozvala jemná meluzína odrážející se od skal. Cítil jsem, jak do mě narazil slabý vítr a s ním se pomalu začaly rozsvěcet pochodně podél chodby.

Se zatajeným dechem jsem opatrně prošel chodbou, která byla ukončena masivním a širokým schodištěm směrem dolů. Všichni se po něm vydali, jen já nějak ztuhl a zůstal trčet nahoře.

Kam to k čertu vede? To žijí v takové tmě? Myslel jsem, že tam bude aspoň nějaké denní světlo!

„Pojď, Alexi," zavolal Nowel ze schodiště pode mnou.

Zmatený a napůl slepý jsem se vydal za ostatními.

Schody se leskly, jako kdyby byly vyleštěné. Po několika minutách šlapání mi to už nedalo a já začal schody počítat.

Za několik desítek minut úplného ticha jsem napočítal dva tisíce čtyři sta čtyřicet šest schodů, než jsem s tím vyčerpáním přestal.

Utekla asi půlhodina, co jsme vešli do jeskyně, ale neviděl jsem stále žádné světlo ani neslyšel žádný hluk.

„Nowele, to schodiště je snad nekonečné, můžeš mi říct, jak dlouho ještě půjdeme? Už musíme být aspoň dva kilometry pod zemí."

„Neboj, za chvíli budeme dole."

Moc se mi tomu nechtělo věřit, ale opravdu. Zanedlouho jsem začal cítit čistší vzduch a pomalu se mi začalo rozednívat před očima. Schody skončily a před námi se táhla asi sto metrů dlouhá chodba se světlem na konci. Ale co mi nedávalo smysl, bylo, odkud se bralo to světlo. Vypadalo to úplně jako sluneční svit.

Ale to není možné, jsme tak hluboko, že sem se světlo nemůže dostat. Nebo ano? Je to údolí opravdu tak hluboké? pomyslel jsem si.

S napětím jsem zvýšil rychlost, abych se dozvěděl, odkud se to světlo bere. Téměř během jsem se za chvíli dostal na konec jeskyně, když mi úžasem spadla brada.

Kapitola 5

Říše

Východ z chodby byl zakrytý zeleným porostem, který ono světlo propouštěl. Odhrnul jsem jej a nemohl uvěřit vlastním očím. Najednou jsem nestál ve vlhké jeskyni, ale nad lesem, který v dálce obklopovala pláň, jež silně připomínala poušť nebo kamennou pláž. Nechápal jsem.

To, co jsem si do té chvíle představoval, nebylo nic proti tomu, co jsem měl v ten okamžik před sebou. Zíral jsem na skály, písky, potůčky a další věci, které by tam rozhodně neměly být.

Stál jsem na skalce nad malým vodopádem a i přes to nade mnou byly minimálně tři kilometry čistého vzduchu, příjemného tepla a vznášejících se bílých mraků.

„Jak?" vydechl jsme v úžasu.

„Představoval sis něco jiného, co?" usmál se Nowel, ale já jsem ho skoro nevnímal, byl jsem ohromen obrovskou civilizací pod zemí.

„Nowele, jak? Jak to že tu jsou mraky, teplo, světlo a vzduch jako v oáze?" Nemohl jsem přestat zírat kolem sebe, bylo to tak úžasné. Když tam nebyla skála, byl tam písek, když tam nebyl písek, byla tam tráva. Viděl jsem sice jen něco, jelikož jsem stál na kamenné ploše široké asi pět na pět metrů, která byla maskována třeba i pětimetrovými balvany a stromy.

Celý komplex byl teoreticky jako jedna velká jeskyně. Ale jeskyně velká jako celé město, velké hlavní město, nebo možná i kraj.

Pak tam bylo ale to světlo, které mě zaráželo. Nebe bylo za bílými mraky kamenné, tudíž slunce to být nemohlo, ale jinak jsem si připadal jako při poledni. Neviděl jsem sice to, co bylo při zemi, kvůli maskování, ale rozhlédl jsem se vpravo, vlevo, dopředu, nahoru. Pod sebou jsem viděl jen les a pláň, a lehce napravo možná pole, nebyl jsem si jistý. Nalevo a celkem v dálce se

pláně a písky přeměňovaly na skály lehce se měnící do hor rýsující celou levou stranu obří, obří, obří jeskyně. Nebyly to tak úplně hory, ale spíš jejich začátky končící u kamenného nebe. Ano, některé horniny opravdu vypadaly jako hory, ale jen málo z nich.

Jedna věc, mě ale zarazila ještě víc. v horách vlevo, asi dvacet kilometrů ode mě, byla zvláštní tma. Došlo mi, že v říši musí být nějaký zdroj světla, který na pohoří nedosáhne. Ale neviděl jsem, odkud se světlo táhne. Celý podzemní komplex jsem odhadoval tak na stovky kilometrů čtverečních.

Nowel se obrátil k průrvě ve skále a pomocí zemní síly ji uzavřel. Jako kdyby skála srostla. „Tak pojď," řekl poté, a i se strážnými se vydal po schodech ve skále. Ty směřovaly poměrně strmě dolů.

„Nowele, jak to, že tu jsou vodopády? Řeky? Potůčky?"

„Když sem tehdejší lidé přišli, objevili tu několik pramenů vody, pak už jen pomocí svých schopností upravili horniny, aby voda tekla, kudy oni sami chtěli."

Nepoznal jsem, jestli schody byly vytesané nebo vytvořené pomocí zemních schopností, ale byly nádherné. Nezvykle široké a z jakési světlé až šedomodré horniny.

Schodiště se skrytě táhlo mezi skalkami, a vyústilo v hlubokém lese. Všude kolem ležely několikatunové balvany, které zřejmě měly krýt schodiště k tunelu.

Stromy kolem měly velmi silné kmeny. Kdybych je chtěl obejmout, mé paže by na to nestačily.

„Kam teď?" zajímalo mě.

„Přímo za nosem," řekl Nowel a opět se vydal vpřed.

Uběhlo několik minut a já se nepřestával divit.

„Nowele, jak je ten les starý?"

„No," zamyslel se, „hodně. Ale vzpomínáš, jak jsem ti říkal, že před tou velkou bitvou se Zekem se on sám stáhl?"

„No… jo."

„Stáhl se sem, do tohoto lesa. Tady shromažďoval svoje povstalce a plánoval, jak dobýt palác. Divné ale je… že Zek tenkrát nenašel vchod nahoru."

„Proč? Hledá ho?"

„Samozřejmě. Touží vědět, kde leží. Touží ukázat lidem, co nás vyhnali, jaká je jeho síla."

„Nowele… ale zastav na chvilku. Jak je možné, že mě Zek poslal nahoru, když on sám nevěděl, kudy?"

„Zajímavá otázka," usoudil Nowel, „ale nezodpovím ti ji, jelikož na ni neznám odpověď. Podle mého to tenkrát udělal někdo jiný. Někdo, koho tím Zek pověřil."

„Zvláštní," vzdychl jsem. „A on ho tedy nenašel?"

„Taky mi to do dneška není jasné, měl ho přímo před nosem. Ale zřejmě mu tenkrát dělalo starost něco jiného."

„Zřejmě," zamumlal jsem si pro sebe a následoval Nowela.

V lese jsem zahlédl několik myší a zajíců uhánějících mezi stromy, jejichž koruny byly tak rozsáhlé a rozrostlé, že přikrývaly většinu oblohy – kamenného stropu.

Lesem jsme šli určitě víc než hodinu.

Neustále jsem se ohlížel, jestli neuvidím ještě něco zvláštního, ale když les začal řídnout a světlo před námi se rozrůstalo, zaměřil jsem svou pozornost na to, co bylo před námi.

Stromy se rozestoupily a před námi se vyhoupla minimálně dvacetitimetrová zeď táhnoucí se oběma směry. Byla z hladké, ale z pevné horniny šedé barvy.

„Nowele…"

„Tahle zeď," začal mluvit, zatímco se s ostatními muži vydal vpravo podél stavby, „sloužila jako část hradby, která to všechno měla bránit."

Všiml jsem si, že čím více jsme postupovali, tím více byla stěna zničená, ale ani přes to jsem zatím neviděl, co je za ní.

„A co že měla…" začal jsem s otázkou, kterou jsem nestihl dokončit, jelikož jsme došli k tolik poškozené části stavby, že se na tom místě stěna naprosto rozpadala a mizela, až pak jsem konečně uviděl to, co za sebou skrývala, „…bránit?"

Hleděl jsem na údolí rozprostírající se aspoň na dvanáct kilometrů čtverečních. Pod námi se rozrůstalo celé město plné domků, lesíků a skalek. Právě tyto přírodní útvary rozdělovaly

celou oblast na další čtyři, což podle mého názoru, musely být jednotlivé vesnice. Ale to, co mi vyrazilo dech nejvíc, stálo v čele celého údolí. Byla to masivní skála, v níž byla zapuštěna krásná a majestátní stavba. Ohromný a několikapatrový palác.

Ten byl celý postaven jasně antickou a egyptskou technikou, která se v určitých místech náhle prolínala do naprosto odlišných kultur. Nevypadlo to totiž jako klasické antické paláce nebo chrámy. Ale jako hrad postavený antickým stylem. A to na tom bylo krásné. Jedna stavba vzešlá z desítek stavebních technik.

Říkal jsem si, že kdyby tohle viděli naši archeologové, oněměli by úžasem. Nemohl jsem od něj odtrhnout oči. Krásná hradba, jasně vytesané křivky sloupů a oken, dominantní věž tyčící se v čele paláce.

Za skálou, v níž palác stál, byly vidět lesy a plantáže úrody, které zřejmě živily celé město. Chtěl jsem to celé vidět z blízka.

Ale mou pozornost pak upoutalo ještě něco jiného, světlo vznášející se ve velké výšce nad palácem. Bylo bílo-žluté, s nádechem křišťálově modré barvy, a jeho záře sahala více než přes půl říše.

Vypadalo to jako nestálý tvar tvořený mlhou tekoucí po kamenném nebi. Mlhovina se poté po silnějších i tenčích proudech rozlézala po velké části *oblohy*. Řekl bych, že spousta mraků byla tvořena z ní.

Sálalo z toho jak světlo, tak teplo.

„Nowele, co je to?“

„To je Život. Dech naší říše.”

Odtrhl jsem pohled od světla a podíval se na Nowela.

„Ale co to je?” zopakoval jsem otázku.

„Pojď, vysvětlím ti to cestou.”

Prokličkovali jsme kolem zborcené zdi, jejíž další části byly rozesety okolo celého údolí. Některé z nich byly celkem neporušené, za to po jiných nezbyly ani základy.

Jak jsme prošli kolem zřícenin, ocitli jsme se na srázu, který tvaroval celé město kolem dokola. Uvědomil jsem si, že to mohl být dobrý způsob proti napadení, vetřelci se zkrátka dolů

nedostali nepozorovaně.

Trochu jsem se předklonil, abych se podíval, co se nachází přímo pode mnou, ale nestihl jsem to. Někdo mi trhnul s batohem na zádech a zatáhl mě zpátky.

„Opatrně, ten sráz není zrovna stabilní," pronesl jeden z našich strážců, který stál za mnou.

Jen jsem přikývl a následoval ho.

Po pravé straně jsem měl tedy sráz, který padal do města, a po levé straně zříceninu zdi. Všiml jsem si ale jisté nesrovnalosti. I když toho ze stavby moc nezbylo, ještě stále na ní byly rysy něčeho jiného.

Odhadoval jsem, že tam, kam jsem koukal, dříve byla brána, jelikož mezera mezi zdmi byla vytvořena úmyslně.

Ušli jsme ještě pár kroků, než jsem si začal v hlavě počítat, jak asi mohla být brána veliká. Její šířku jsem odhadoval tak na devět metrů a výšku tak na jedenáct.

„Alexi," oslovil mě Nowel, který, zatímco já jsem obdivoval zříceninu, již stál na prvním z mnoha kamenných schodů vedoucích dolů do města.

Nic jsem neříkal a pokračoval za ním. Schodiště bylo široké asi tak, jako mohla být hlavní brána, ale i na něm byly známky ničení. Na určitých místech se schody doslova měnily v prach a chvílemi jsem šel jen po pískovité hornině. Celé schodiště se táhlo podél srázu a zabíralo téměř desetinu celého obvodu údolí. Ještě jsem se ohlédl na masivní zříceninu zdi a jen si představil, jak to vše asi mohlo vypadat, než to Zek zničil, ale poté jsem svou pozornost opět upřel na světlo nad městem.

„Ehm, Nowele… ještě si mi neodpověděl na otázku."

„Ano, to světlo… ale kde začít? Když náš národ tehdy prchl, ti, co unikli, se skryli hluboko v horách. Jenže neměli obživu ani domovy, a tak pomocí svých sil vyhloubili údolí, které bylo tak obrovské, že nikdo neviděl, kde je mu konec. Pak kolem něj nechali vyrůst skály a hory, aby se skryli, a začali budovat.

Díky svým silám donutili obiloviny a ostatní zdroje obživy růst i množit se rychleji. Během krátké chvíle měli hotová celá pole,

začali pěstovat zvířata, znovu stavět majestátní stavby… Jenže to nemohlo vyjít.

Za pár let je lidé objevili a celým kontinentem se začaly šířit zvěsti o démonech žijících v horách. Naši předci usoudili, že bude nejlepší skrýt se nadobro. Proto se spojili všichni vládci země a nad údolím nechali vyrůst novou zem, horu nebo… zkrátka to, co můžeš teď vidět nad sebou.

Jenže potřebovali světlo a teplo. a tak tehdejší královna použila všechnu svou sílu a vytvořila pátý element…"

„Pátý element? Co je to?" zeptal jsem se, jelikož jsem o ničem takovém v životě neslyšel.

„Primitivně řečeno… je to elektřina, blesky, náboj, ale je to mnohem víc. Je to čistá energie, která se promění na vše, co budeš chtít, ale jak jsem říkal, královna použila celou svou moc, aby vytvořila mlhovinu čisté energie, jež bude udržovat světlo a teplo v celé říši. Poslala ho vysoko nad město a od té doby tam stále je. Jak se rodili další potomci našeho rodu, rostla i síla pátého elementu."

Fascinovalo mě to, přece jen nepopsatelná energie, která se vznáší nad říší již tisíce let, kdo někdy něco takového viděl? Pohlédl jsem opět nahoru a zkoumal to zvláštní světlo.

„Takže síla pátého elementu," zopakoval jsem si pro sebe.

„Po stovkách let tomu naši lidé začali říkat Dech, Život, Srdce naší říše… má spoustu jmen, ale žádné oficiální, jestli přemýšlíš nad tímhle.

Tvá matka s otcem tvrdili, že by se dalo použít jako válečná zbraň, že po tisícovkách let je Srdce tak silné, že by smetlo každého nepřítele, co by nám stál v cestě. Ale báli jsme se toho a nechtěli riskovat jeho zničení, a to možná byla chyba. Kdybychom Dech tenkrát použili, tvá matka i otec by mohli být naživu," zauvažoval a odvrátil pohled.

„Nowele, co se tehdy stalo, stalo se, a nic s tím už nenaděláš. Ale teď… pomůžu vám se vším, jak budu moct, ano?"

„Máš pravdu, teď jsi tu ty..."

Byli jsme téměř v polovině celého schodiště dolů do města,

takže jsem měl ještě dost času na přemýšlení a na to, abych si vše srovnal v hlavě.

Trvalo to asi dalších pět, deset minut, ale dostali jsme se dolů a ocitli se před malým domkem ze dřeva, postaveným velmi zvláštní technikou; řekl bych, že byl spíš vyroben díky zemním silám. Měl okolo sebe pár stromů, malý palouček a kameny vykládaný chodník.

Obešli jsme ho a vydali se po pěšině, kolem které začaly domky více houstnout.

„Jsme ve vesnici země," podotkl Nowel, než se proti nám rozeběhla skupina dětí ve věku zhruba tří až deseti let.

Pozoroval jsem tu roztomilou bandu, když mě malá, asi tříletá holčička zatahala za nohavici. Zvedl jsem ji do náruče a ona tichým, milým a zvonivým hláskem řekla: „To vy ste ten ztlacený plinc?"

V rozpacích jsem se ohlídl na Nowela.

„Ano, to je náš ztracený princ," pronesl s úsměvem na tváři.

Malé holčičce jsem se zadíval do očí a daroval jí ten nejkrásnější úsměv, jaký jsem mohl dát. Ona natáhla ručku se zavřenou pěstí a podívala se na mě. Otevřela dlaň, ze které vykouklo malé semínko.

Pozoroval jsem, co se stane. Chvíli na to se semínko vzneslo. Vznášející se asi dva centimetry nad její malou dlaní puklo a pomalu z něj vyrůstaly malé kořínky. Poté puklo i z horní strany a na jeho vrcholu se objevila malá zelená čepička. Ta během několika sekund vyrostla v půvabný stonek s poupátkem na vrcholu.

Holčička mi darovala ještě jeden úsměv a poupě se rozevřelo. Rozrůstalo se v nádherný růžovo-žlutý květ, a já jen žasl.

Bylo to úžasné, tak malá a už s tak velkou mocí! Květinku poté vsadila do hlíny ve zvláštně tvarované skleněné nádobě a dala mi ji.

„Děkuju," usmál jsem se, pohladil ji po jemných hnědých vláskách, a i s ostatními pokračoval k paláci.

Všichni lidé na zahrádkách, v oknech nebo jdoucí proti nám se za mnou ohlíželi; jejich pohledy byly sice prázdné, ale i tak mě

to znepokojovalo.

„Nowele, proč na mě všichni zírají?"

Ten si odfrkl a odpověděl: „Alexi, jsi po osmnácti letech nalezený dědic, chápeš, jaký je to vůbec zázrak?"

Na jednu stranu jsem měl radost, že můžu pomoci, ale na druhou stranu na mě doléhala povinnost všechny ty lidi chránit.

K paláci jsme to měli ještě aspoň dva, tři kilometry cesty, tudíž jsem se rozhlížel a zkoumal vše okolo. Staré i nové domy, malé i velké, různé typy zahrad a teras, dlážděné cesty… Vše bylo postaveno prostě ale přesto velmi hezky.

Po chvilce jsem proti nám uviděl muže, jak před sebou tlačí malou dřevěnou kárku plnou šedých vaků, jenž jeden z nich vždy položil před jeden dům a pokračoval k druhému.

„Emm, co to dělá?" ukázal jsem směrem k mladíkovi.

„Rozváží obiloviny. Lidé je dostávají každý den, stejně jako ovoce, mléko a další potraviny."

„A o to se stará palác? Tedy… ty?"

„Ano, to je jedna z mnoha funkcí vládce, dohlédnout na to, aby naši poddaní měli co jíst, pít a podobně."

Přikývl jsem a prošel kolem mladíka s kárkou. Poté opět následovala sprška mých dotazů, které se týkaly všech různých věcí ve městě. Jako například kdy byl palác postaven, jestli je ještě něco za ním, kam se sklízí úroda a podobně.

Než jsme se nadáli, prošli jsme vesnicí země a dostali se na palouk plný jen trávy a stromů s rozvětvenými korunami, kde jsme přešli přes malou dřevěnou lávku postavenou přes potok.

Když se stromy opět odhrnuly, otevřela se před námi další z vesnic. Podle toho, co jsem viděl, což byli mladí teenageři házející si s útvarem z vody, usoudil jsem, že to byla vesnice vody.

„Zvláštní způsob zábavy," usoudil jsem.

„Ano, ale nevěřil bys, jak moc jim to pomáhá se koncentrovat a tím pádem se lépe učit poznat svou moc," podotkl Nowel jdoucí vedle mě.

Nadcházející vesnici jsem si nestačil moc prohlédnout, jelikož jsme šli jen po jejím okraji, abychom byli u paláce co nejdříve. Ten

se nám zatím kryl za stromy, tudíž jsem si ho pamatoval jen z dálky.

Když se ale za posledními větvemi vyhoupla majestátní věž, zmocnilo se mě napětí. Ještě chvíli trvalo, než jsme došli na konec vesnice, ale nakonec ta chvilka napětí za to stála. Najednou jsem stál před mohutnými a širokými schody, které sahaly od země až k hlavní bráně. Schodiště bylo široké asi deset metrů a vyplňovalo ho minimálně dvě stě schodů. Ale až pak jsem si všiml toho nejdůležitějšího. Celá stavba nebyla do skály vsazena, ale vyrůstala přímo z ní. Schody, hradby, základy paláce a mnoho ostatního bylo vytesáno nebo spíše pomocí zemních sil vytvořeno přímo ze skály. Každá část byla jen jiným způsobem upravena či vybroušena, proto to vypadalo, že se jejich materiály liší.

„Nowele… to je nádhera. Tohle nikdo nikdy na celém světě neviděl."

Nowel se usmál a vyrazil vpřed. Popravdě to nebylo vůbec lehké, byl jsem zdrcený z cesty skrz skály, pak z cesty do údolí a ve finále jsem měl vyšplhat další ale snad poslední schodiště.

Trvalo to, ale nakonec, když už jsem opravdu popadal dech, jsem se vyškrábal po posledním schodu a ocitl se před mohutnou branou vsazenou do ještě mohutnější zdi, která stála kolem celého předku paláce.

Brána se na Nowelův pokyn otevřela a já měl konečně šanci se kouknout, co celá ta hradba skrývala. Nádvoří bylo velké snad jako fotbalové hřiště. Hlavní cesta od hlavní brány až k bráně paláce, po níž jsme šli, byla dlážděna lesklým materiálem. Po jejích obou stranách byly asi každých sedm kroků rozestavěné různé sochy zvířat nebo postav.

Dál celé nádvoří vyplňoval trávník s menšími cestičkami z kamenů, a čtyři fontány, dvě napravo, dvě nalevo. Všude kolem se hemžila spousta lidí, poznal jsem jen stráže, ostatní bych tipnul na ty, kdo v paláci pracují nebo v něm mají nějakou funkci. Ženy i muži.

Muži, stejně jako ti, co jsem potkal ve vesnicích, na sobě měli lehké svršky – něco jako tuniky – z lehké látky a s širokými

rukávy. Jejich úbory sice nebyli stejné, ale velmi podobné.

Co se týkalo žen, tak téměř všechny měly své úbory z jednoho dlouhého, lehkého kusu látky, něco jako obrovský šátek, a měly ho různými technikami omotaný kolem těla. Některá žena použila jeden kus, některá dva, některá tři. Opět, ne všechny na sobě měly to samé. Jiná zase měla tmavé kalhoty.

Jak jsme šli nádvořím, přepadal mě zvláštní uspokojivý pocit, takové déjà vu. Určitě jsem na tom dvoře už někdy byl, ale měl jsem to zatemněné něčím, co mě nechtělo pustit daleko do vzpomínek.

Zatímco jsem se rozhlížel, Nowel se strážemi mi zmizeli někde vpředu. Chtěl jsem zrychlit krok, ale kdosi za mnou promluvil a já věděl, že je to na mě.

„Matthew."

Prudce jsem se otočil. Stála tam půvabná starší žena se zelenýma očima. Byla štíhlá a o něco menší než já. Měla na sobě hnědé, lehké šaty s dlouhými rukávy se zlatými vzory. Její vlasy byly černé a ve světle Dechu města se leskly jako naolejované, splývaly jí po ramenou a po celých zádech. Nejvíce mě ale upoutal její obličej. Ženě mohlo být takových šedesát let, ale i přesto byla její pleť jako z alabastru.

„Ano, ano jsi to ty," pronesla čistým a melodickým hlasem

„Promiňte, známe se?" vydal jsem ze sebe. Až pak jsem si všiml, jak je můj hlas proti jejímu hrubý.

„Jsi tak podobný své matce…"

Žena sice neodpověděla, ale za to řekla něco, co mě zaujalo mnohem více.

„Vy jste znala mé rodiče?"

„Ano, znala jsem je velmi dobře… a znala jsem i tebe."

„Před tím," zamyslel jsem se „než mě unesli?"

„Před tím i potom," téměř zašeptala.

Sice jsem jí rozuměl, ale nechápal.

„Alexi! Kde se touláš?" ozval se Nowel. Otočil jsem se, abych na něj mávnul, aby mi dal ještě chvilku, ale když jsem se otočil zpět k ženě, byla už téměř u hlavní brány a mířila ven z paláce.

Chtěl jsem na ni zavolat, ale nevěděl jsem co. Vydal jsem jen tichou hlásku a pak se otočil zpět a doběhl k Nowelovi.

„Kdo je to?" ukázal jsem za ženu mizící za hradbami.

„Veronica. Ona… má jistý dar," odvětil Nowel s pohledem upírající na místo, kde žena zmizela.

„Dar?"

„Ano," usmál se a otočil směrem ke mně. „Veronica umí vidět to, co se stalo, nebo to, k čemu se chystá."

„Takže jasnovidka?" vydedukoval jsem.

„Teoreticky ano. Ale slyšel jsem, že něco takového je běžné i u vás."

„No, neřekl bych zrovna běžné, ale jo. I někteří normální lidé mají schopnosti předpovídat budoucnost. Prý."

„Víš, jenže Veronica nevidí budoucnost přímo. Vidí jen to, co se má stát, pokud podněty, co událost způsobí, se nezmění."

„Takže když se někdo v něco rozhodne, ale jiný mu v tom zabrání, může se celá ta předpověď změnit?"

„Tak nějak. Proto její předpovědi někdy vyjdou, někdy ne. Ale dost nám to pomáhá předpovídat Zekovy útoky."

„Aha…" Až pak mi došlo, že to, co říkala, vlastně dávalo smysl.

„Pojď, je na čase, aby princ poznal svůj palác," usmál se.

Jen co stráže rozevřely obě křídla brány, ohromila mě velikost hlavní síně. Po obou stranách místnosti, jejíž šířka byla asi dvacet metrů, se tyčily antické sloupy podpírající kamenný strop ve výšce tak dvanácti metrů. Podlaha i se vším ostatním byla ze světlé horniny připomínající vyleštěný mramor.

Uprostřed místnosti se od brány táhl rudý koberec, který pokračoval napříč celou místností. Táhl se tak čtyřicet metrů, než narazil na čtyři schody, které poté zvedly celou podlahu o něco výš. Tam se také narušily řady antických sloupů. Za prvé byly postaveny až nad schodištěm a za druhé, místo toho, aby lemovaly kraj místnosti, byly teď blíže u sebe. Červený koberec pokračoval mezi nimi.

Za dvěma sloupy nad schodištěm se skrývaly další dva. Z těch

bylo spuštěno bílé hedvábí, které jako had bylo omotáno kolem nich a koncem dopadalo na krásný zlatý trůn vsazený právě mezi dvěma posledními sloupy.

Opěradlo trůnu bylo obří asi jako celý člověk a připomínal tvar listu topolu. Opěradla byla široká a zatočená, opět jako některé druhy listů. Když jsem ho tak pozoroval, přišlo mi, že by v něm mohli sedět aspoň dvě osoby.

„Co na to říkáš?" vyšlo z Nowelových úst.

Oněmělý krásou jsem ze sebe jen vykoktal: „Ná-nádhera."

Nowel se zasmál a ukázal do rohu místnosti, kde byl přes galerii vchod dál do paláce.

„Běž," strčil do mě lehce Nowel a já poslechl.

Další místnost byla o něco málo menší než hlavní síň a téměř celá obložena tmavým dřevem, jen podlaha byla ze světlého kamene.

Místnosti dominovala tři široká schodiště z černého dřeva. Všechna vedla do patra nad námi. Jedno mířilo k pravé vnitřní terase, druhé k levé a prostřední šplhalo k čelní.

„Tudy, těmi prostředními schody se vydáš k sobě do ložnice," řekl Nowel, když vyšlápl vpřed.

Dřevo pod mýma nohama nevydalo ani sebemenší zvuk, byla to opravdu kvalitní práce.

Náhle se přede mnou objevily vysoké dvoukřídlé dveře. Lehce jsem vzal za pozlacenou kouli, pootočil a lehce strčil do jednoho křídla dveří.

Místnost byla větší, než jsem si představoval. První věc, které jsem si všiml, byla postel vyrobená z bílého dřeva. Čelem byla přistrčena zhruba doprostřed stěny, kterou jsem v ten moment měl po pravé ruce. Z každého rohu postele vedl vysoký sloupek, které držely hedvábně bílá nebesa podléhající i tomu nejmenšímu závanu větru.

Po levé ruce jsem měl protáhlou a hlubokou skříň s posuvnými dveřmi, u níž už ležely pohozené mé tašky. Spíš to byla jakási dřevěná šatna. Malá místnost v místnosti.

Na protější stěně bylo obrovské francouzské okno, přes které

jsem mohl projít ven. Zatím však bylo zatažené roletami z dřevěných plátků.

Shodil jsem ze sebe batoh a prošel místností, abych se podíval ven. Otevřel jsem dveře, které byly součástí okna, a v domnění, že vyjdu na jakýsi druh terasy, jsem udělal krok ven. Ale nebyla to jen tak obyčejná terasa. Byl to kus horniny spojující část paláce se skálou naproti. Podle mého názoru to vše bylo už tak vytesané, jelikož jsem nemohl najít žádné znaky spoje. Trochu mi to připomínalo most.

Terasa nebyla moc široká, ale za to dlouhá. Na jejím konci bylo jezírko zabírající asi třetinu celé terasy, obkládané placatými kameny. Jelikož do něj neustále proudila voda ze skalky naproti, jezírko přetékalo a přebytečná voda tekla po skále zase dolů k přízemí stavby.

„Líbí?" ozvalo se z Nowelových úst, který stále stál uprostřed dveří mé nové ložnice. Vrátil jsem se dovnitř, a když jsem zavřel dveře na terasu, všiml jsem si, že po mé pravé ruce jsou ještě jednokřídlé dveře.

„Co je tady?" ukázal jsem, ale Nowel mlčel a čekal, až se sám podívám.

Po otevření dveří, jsem nevěřil tomu, co jsem měl před sebou. Byla to koupelna, ale nejen tak ledajaká, vše bylo vyskládané z čistého světlého materiálu. I obří vana byla snad z mramoru. Naprosto mi to vyrazilo dech. Něco takového by v našem světě stálo majlant.

Ale pak mě napadla jedna velmi hloupá, ale pro mě nezbytná otázka.

„Nowele, já… teče tu vůbec teplá voda?"

V jeho tváři bylo upřímné pobavení, neudržel se a začal se smát.

„Ano, Alexi, teče. Máme tu spoustu horkých pramenů, které jsou napojeny na vodovodní systém města. Ale koneckonců, ty si za chvíli budeš umět ohřát vodu pouhým pomyšlením."

To mě zaujalo. „A jak dlouho to tak bude trvat?"

„Neboj, začneme co nejdříve, ale ne dnes. Chci, aby ses trochu rozkoukal."

Docela jsem se začal těšit. Nemohl jsem se dočkat, až budu moci ovládat všechny elementy. Jak jsem o tom ale začal uvažovat, a nad rozsahem své moci, napadla mě jedna velmi zajímavá otázka.

„Ty, Nowele. Chtěl jsem se zeptat. Ta věc vznášející se nad městem…"

„Ano?"

„Říkal jsi, že je to energie, která vznikne po spojení všech elementů, že?"

„Ano, proč se ptáš?"

„Ehm… dokážu to taky?"

Nowel se na mě zadíval, aniž by něco řekl, a dost dlouhou chvíli mlčel.

„Abych tak… těžko říct, za tisíce let se to podařilo jen pár jedincům z našeho rodu, můj pradědeček byl poslední."

Docela mě to zklamalo, protože metat blesky se mí líbilo více než oheň, ale rozhodl jsem se o tom nepřemýšlet.

„Pojď, prohlédneme si zbytek paláce."

Ještě jsem se otočil, abych skrz pootevřené dveře nahlédl ven k jezírku, jehož hladina se leskla pod světlem Dechu, když v tom mě zase něco napadlo.

„Ještě jeden dotaz," zasmál jsem se.

„Povídej."

„Je tu někdy noc? Tedy, zhasíná někdy to Srdce nebo Dech nad městem?"

„Ovšem, Dech takhle září vždy tak sedmnáct, osmnáct hodin, pak se uklidí ke spánku, nechá svou barvu vychladnout a změní se na takovou bílo-šedou."

„A na jak dlouho?"

„Na takových šest až sedm hodin. Je to jako klasický den."

„A jak je to možný? Teda… jak to ta věc může vědět?"

„Říkal jsem ti, že po celá staletí Srdce-Dech sílilo. Nedokážu

to vysvětlit, ale nějak se to už naučilo. To ti nevysvětlím."

Jak může nějaké světlo nebo mlha nebo co to je samo myslet? Připadalo mi to zvláštní, ale koneckonců, uměl jsem ovládat čtyři živly, tak co bych se divil tomuhle.

Mezitím, co jsme klábosili, jsme se dostali opět až zpět do přízemí.

„Těmihle schody se dostaneš ke mně," ukázal Nowel na poschodí vlevo od toho, z kterého jsme právě sešli, „ale teď ti chci něco ukázat."

Zatáhl mě za rukáv a vydal se jakoby zpět do hlavní síně, ale těsně před vchodem zahnul doprava, kde se objevilo další schodiště do pater nad námi, kterého jsem si předtím nevšiml. Bylo točené, úzké a kamenné. Vyústilo do malé chodby, která měla v čele jediné dveře. Byly ze dřeva a obkládané masivními kovovými lištami.

„No, prosím," pokynul mi Nowel.

Otevřel jsem je a vešel do místnosti, kde se nacházelo pár starých kusů nábytku a hnědý koberec pokrývající celou zem. Stěny byly plné obrazů. v čele místnosti byl malý vysunutý balkon, ze kterého bylo vidět na celé město. Byli jsme v čelní věži.

Vyšel jsem na něj a chytil se kamenného zábradlí. Pohled na město byl úžasný, dokázal jsem perfektně rozpoznat hranice každé vesnice, a dokonce jsem perfektně viděl na pohoří na konci říše.

Hodil jsem pohledem po Nowelovi, který se zastavil někde vzadu, ale až pak jsem si všiml, že stojí u jednoho z obrazů. Byla na něm žena se zářivě zelenýma očima a hnědými dlouhými vlasy. Mírně se usmívala, ale zároveň měla takový výraz, jako by si dokázala podmanit vše, co chtěla.

„Tvá matka, Selene," zašeptal Nowel s pyšným úsměvem.

I když se ve mně probudilo něco zvláštního, žena mi připadala neznámá. Snažil jsem si vzpomenout aspoň na záblesk vzpomínek, ale nic. Ženu jsem neznal a už nikdy nepoznám.

„Jaká byla?"

„Moje dcera byla tou nesilnější osobou, jakou jsem znal. Měla

tolik odvahy jako žádný strážný nebo jakýkoliv bojovník. Ale to hlavní… dokázala něco, co jsem u nikoho ještě neviděl. Když se ti podívala do očí, uměla ti otevřít srdce, uměla v tobě probudit ty nejhlubší emoce, které jsi potlačoval celý život, a najít v tobě to, co tě dělá výjimečným."

Nowel hrdě stál před obrazem a vzdával úctu své dceři.

Bylo mi smutno, protože jsem litoval, že si ji nepamatuji a moc jsem si chtěl vzpomenout aspoň na střípek něčeho z mého dětství, ale to místo v mé paměti bylo zkrátka prázdné nebo hodně daleko.

„Tohle bylo nakresleno v den její korunovace, zdá se mi to jako včera," usmál se, „ale není."

„Jsou…" nakousl jsem větu, ale pak se zarazil, jelikož jsem si pomyslel, zda je ta otázka vhodná, nastala dlouhá odmlka, ale má touha znát odpověď nakonec zvítězila: „Jsou někde pohřbení? Máma s tátou?"

Nowel nehnul ani brvou, když odpovídal.

„Ano. Kdybys pokračoval údolím za palác, kde končí veškeré plantáže a začínají lesy, kde údolí opět stoupá a mění se v pustinu, na konci říše… tam je hřbitov. Je tam pohřbený každý, kdo zemřel."

„Proč tak daleko?"

„Kvůli bezpečí. Když nastane boj, je jistota, že památky a těla našich předků budou v bezpečí. Hřbitov se nachází v nejstarším lese celé říše. Tam spí všechno," řekl Nowel, odtrhl oči od obrazu a přemístil se na balkón.

Několik sekund tiše zíral na město, pak promluvil: „Až se naučíš ovládat plně svou moc, tak tě korunují a budeš oficiálně vládcem."

V tu chvíli jsem nevěděl jsem, jak se zachovat, a tak jsem to zakryl otázkou: „Ale ještě je tu Zek, že?" zeptal jsem se s neutrálním pohledem na město.

„Ano. Ale toho brzy porazíme. S tebou."

Usoudil jsem, že o mně Nowel má přehnané předpoklady. Vždyť jsem ani nevěděl, jak správně aktivovat svou moc, natož

jak bych ji měl použít proti Zekovi.

A jak jsem nad tím přemýšlel, začal jsem se bát, že se proti Zekovi nestihnu vyzbrojit dříve, než zaútočí.

„Nejsem si zrovna jistý, že…"

„Nepřemýšlej o tom," přerušil mě, „zatím musíš trénovat, a až přijde čas, uvidíš, zda budeš připraven nebo ne."

Jen jsem přikývl.

„Teď… když mě omluvíš, musím jít zkontrolovat pár věcí, byl jsem pryč příliš dlouho. Běž si projít palác nebo vesnice, poznej svůj domov. Pak si tě najdu…"

Než jsem se nadál, Nowel zmizel. Otočil jsem se čelem k místnosti a udělal pár kroků. Rozhlížel jsem se po vzpomínkách a předcích, co vládli přede mnou, než jsem se opět zarazil nad obrazem své matky.

Čím více jsem si na ni snažil vzpomenout, tím více rostla má nenávist k Zekovi. To on mě o všechno připravil, to on mi zabil rodiče, to on mě poslal pryč. Ne, že bych nebyl rád, že jsem poznal své druhé rodiče, přátelé jako Alici nebo Tylera. Můj život by byl zkrátka nic, kdybych je nepoznal, děkoval jsem za každý den s nimi. Ale není zločin chtít poznat svou minulost. Není zločin chtít vědět, kdo jsem!

Toužil jsem poznat další část sama sebe, ale nevěděl jsem, jestli je to možné, protože v tu chvíli jsem byl jen já, má minulost, která se stala, už neexistovala.

Kapitola 6

Neočekávané

V místnosti s obrazy jsem zůstal ještě dlouhou chvíli. Neustále jsem musel přemýšlet nad všemi těmi věcmi, co se mi za posledních pár dnů stal a nad mou momentální situací. Sám sebe jsem se ptal, kam mě tohle všechno zavede.

Když už jsem však asi posté přešel celou místnost od obrazu mé matky k balkonu, rozhodl jsem se, že je čas vyrazit ven. Něco poznat. Vydal jsem se tudíž dolů na dvůr, odkud jsem skrz bránu mezi hradbami vyšel ven.

Ocitl jsem se na vrchu majestátního schodiště vytesaného do skály. Zastavil jsem se a chvíli jenom pozoroval město, které se mi náhle zdálo větší než před tím.

Napravo ode mě byl strom o něco vyšší než já a mezi mechem a trávou porostlou horninou se linula cesta, která mířila do jedné z vesnic.

Obešel jsem mladý strom, a přitom se dlaní dotkl jeho kůry. Bylo to zvláštní, ale přísahal bych, že jsem něco ucítil, jako bych poslouchal tlukot srdce. Nevěnoval jsem tomu ale pozornost a kráčel dál cestou, která vedla kolem malé skalky, otáčela se kolem ní a pak mířila zase dolů.

Během pár minut jsem vyšel ze stínu paláce, tudíž mě Srdce nad ním příjemně hřálo do zad. Konec cesty končil mezi listnatými stromy, které i spolu s malým paloučkem tvořily hranici mezi dvěma vesnicemi. Listy v korunách stromů házely krásné stíny na zem a záře Srdce se mezi nimi jen míhala.

Opřel jsem se o strom a rozhlížel se. Měl jsem chuť někam vyrazit, něco podniknout, ale nevěděl jsem kam, co a s kým. Po chvilce jsem dovolil kolenům, aby povolila, a pomalu jsem sklouzl po kůře stromu do sedu. Zdvihnul jsem bradu a zíral mezi listy. Užíval jsem si to ticho a samotu.

Tak… jsem tady. Co teď? Opravdu se mám jít porozhlédnout po městě? Chtěl bych si s někým popovídat, ale s kým, zamyslel jsem se.

Na chvilku jsem měl pocit opuštěnosti. Vždy jsem byl zvyklý volat Tylerovi nebo Alici, ale to teď nešlo.

Přitáhl jsem si kolena blíž k tělu a opřel si o ně bradu. Jako zhypnotizovaný jsem civěl mezi stromy, než jsem zaslechl smích.

Možná to jsou nějaký mladý lidi, řekl jsem si a začal vyhlížet, jestli neuvidím zdroj smíchu. Nic jsem neviděl, a tak jsem se přemohl a donutil se vstát.

Netrvalo dlouho a mezi stromy jsem uviděl pohyb. Byli to nějací teenageři, kteří seděli zapření o stromy a znuděně si pohazovali koulí z vody.

„Hej!" houkl jsem a vynořil se zpoza stromů.

Seděli tam dva kluci a jedna holka. Všichni se naráz otočili a překvapeně zírali.

Nejdříve mě napadlo, jestli znají můj jazyk, ale pokračoval jsem: „Čau, můžu to taky zkusit?" ukázal jsem na kouli letící k jednomu z kluků.

„Ty jsi ten…" zakoktal ten, který právě chytil kouli vznášející se mu nad dlaní.

Uf, rozumí.

„Princ, který má spasit celou říši před krvelačným bratrem? Jo," odpověděl jsem ironicky a sedl si do kruhu.

„Nedělej si z toho srandu," upozornil mě mladík, který se mnou zatím jako jediný mluvil.

„Máš pravdu, promiň. Mimochodem, jsem Alex," napřáhl jsem ruku.

„Will," odpověděl na gesto a ukázal na ostatní: „to je Jerred a Dominika."

Will měl blonďaté, na krátko ostříhané vlasy, a působil dojmem velkého pohodáře.

Jerred byl štíhlý a měl hnědé, delší vlasy, jež mu splývaly podél kulatého obličeje s podlouhlým nosem.

A Dominika, asi patnáctiletá, měla světle hnědé vlasy k lopatkám, byla štíhlá a celkem pohledná. Působila na mě velmi

nevinně.

„Těší mě," pozdravil jsem.

„Je pravda, že vůbec neumíš ovládat své schopnosti?" vybalil náhle Jerred.

„Jerrede!" okřikla ho Dominika, zřejmě si myslela, že je to nevhodné.

„Ne, to je dobrý. Má pravdu, neumím."

Všichni tři najednou měli v obličeji stejný výraz.

„Jak je to možný?" zajímala se Dominika, která pod tou otázkou celá zrudla.

„No… když mě ten cvok bratr poslal pryč, ještě jsem své schopnosti neovládal. Byl mi rok. A když mi nikdo neřekl, že bych to měl umět, tak jsem se o to nesnažil. Jo, párkrát se mi stalo pár divných věcí, ale nikdy jsem to nepovažoval za něco tak velikého."

„Cvok," zopakova Jerred. „Prý za to můžeš ty."

„Jerrede," napomenula ho Dominika.

„Ne. Já to chci slyšet. Povídej."

„Povídá se, že tvůj bratr byl normální. Hodný, milý, laskavý. Dokud ses nenarodil. Pak mu přeskočilo.

„Proč?" zeptal jsem se.

„Říká se, že malý princ – ty – měl mnohem větší moc než Zek, a proto se ho začal bát."

„Jenže je to hloupost," namítla Dominika, „ty jsi zmizel, když ti byl rok. A v tak útlém věku se schopnosti neprojevují, a i kdyby se to stalo, tvá moc by nemohla být vetší než moc téměř dospělého Zeka, dědice trůnu."

„A on měl být právoplatný dědic?" ujišťoval jsem se.

„Jo," odpověděl mi Will, „jako prvorozený měl na trůn nastoupit on. Podle mého názoru měl strach, že až vyrosteš, se proti němu postavíš, že mu sebereš trůn… a tak začal žít v utkvělé představě, že máš větší moc než on. A to ho dohnalo k šílenství."

„Ale proč mě posílal pryč? Proč mě nezabil?"

„Třeba neměl odvahu," napadlo Jerreda.

„Možná," zamyslel jsem se a ztichl.

Nasadili mi do hlavy velkého brouka.

„Vůbec si nedokážu představit, jaký to musel být pro královnu s králem," zamumlala Dominika.

„Znali jste je?" napadlo mě.

Všichni tři na sebe pohlédli a pak zakroutili hlavou.

„Když zemřeli, byli jsme malí, na válku si nepamatujeme," řekl lítostně Will.

„Moje máma," zamumlala Dominika, „párkrát mi o královně vyprávěla. Nebyla prý taková, jak by od ní každý čekal. Byla společenská, bavila se. Téměř každý den prý sedávala se spoustou žen z vesnic… každý ji měl rád."

„Aha, děkuju," odvětil jsem.

„Za co?" zeptala se Dominika, aniž by tušila, co pro mě, to co řekla, znamenalo.

„Víš… každá vzpomínka nebo příběh, který se týká mých rodičů, pro mě něco znamená. Nikdy jsem je nepoznal, a tak je chci poznat aspoň teď. Jak to půjde."

„Je to zvláštní, co?" podotknul Will.

„Co myslíš?" zvednul jsem lehce obočí.

„No, to co se ti stalo. My všichni jsme s naší mocí vyrůstali, ale… jaké to je? Když jsi…"

„Já," zapřemýšlel jsem, „stále nevím, co všechno dokážu, takže ano. Je to zvláštní, ale bude to ještě horší," zašklebil jsem se.

„Kdy vůbec začneš s tréninkem?" zeptal se Jerred.

„Vlastně ani sám nevím, ale Nowel říkal, že –"

Přerušil mě hlasitý hluk. Jako by se zřítila budova.

„Co to…" Otočil jsem se směrem, kterým se hluk šířil. Zahlédl jsem plameny. „Co je to?!" vykřikl jsem, když nám vysoko nad hlavou proletěl rudý plamen. v první chvíli jsem si myslel, že je to meteorit.

Ozvala se druhá rána, s kterou se otřásla zem. Stromy několik metrů před námi byly co nevidět v plamenech. Všichni se zděsili a zírali před sebe.

Ozval se další otřes a nad našimi hlavami proletěla další masa

ohnivých plamenů.

Všichni se na mě podívali s naprosto stejným výrazem ve tváři, který vyjadřoval strach a zmatek.

„Zek," došlo mi.

Ostatní vyděšeně přikývli.

„Tak jo, běžte se schovat!" zakřičel jsem, a aniž bych věděl proč, rozběhl jsem se směrem k plamenům.

Bylo to jako instinkt, jako pud sebezáchovy. Potřeboval jsem ho vidět. Možná v tom bylo pouto rodiny, možná nenávisti, ale něco to bylo a já to musel poslechnout.

Přede mnou se rozevřelo pár stromů, za kterými byla několik metrů vysoká skalka. Vyběhl jsem na první kámen pod ní a škrábal se nahoru. Skalka byla vyšší než stromy, takže jsem měl přehled, co se dělo.

Pátral jsem po něm pohledem jako když pes hledá kost. Když jsem zjistil, kde se nachází, zatajil se mi dech. Za zříceninou hradby nad městem stála skupina lidí. Byla to sice dálka, ale cítil jsem to, byl tam. A určitě v čele skupiny.

Ti, co stáli nad městem, posílali dolů do údolí divoké spirály plamenů, které prudce narážely do střech domů, valily se ulicemi a podpalovaly stromy.

Nevěděl jsem co dělat. Momentálně bych proti Zekově ohnivým orgiím neměl šanci.

Ničení města a životů obyvatel se mu evidentně líbilo.

Pozoroval jsem plameny šířící se vesnicí a občany snažící

se mu bránit. Zanedlouho se ozval křik, křik patřící malému dítěti – řekl bych holčičce.

Jelikož jsem stál na skalce, viděl jsem přes několik ulic za lesíkem a snažil jsem se najít to ubohé dítě, ale nedařilo se. Až po nějaké době, kdy se kouř z některých míst přemístil, jsem ji zahlédl mezi stromy. Asi čtyřletá holčička. Bylo to takových sto metrů.

Zděsil jsem se, když jsem zahlédl plameny valící se k ní nepřirozenou rychlostí. Bez váhání jsem seskočil ze skály a rozeběhl se k doutnajícímu lesu, kterým to mohlo být k dívce nejblíže.

Pod nohama mi praskaly větvičky, a jak jsem běžel, čím dál víc jsem se dostával do ohněm zasažené části. Plíce se mi plnily kouřem, ale nesměl jsem zastavit.

Když les skončil, téměř nic jsem neviděl, všude byl kouř. Proskočil jsem ohořelými keři a znovu se rozhlédl. Musel jsem hodně mžourat očima, ale nakonec jsem ji zahlédl na cestě asi dvacet metrů přede mnou, a plameny se stále blížily, chtěl jsem je uhasit, ale nešlo to, nemohl jsem jakkoliv aktivovat svou moc.

Rozběhl jsem se k holčičce, která tam jen s hlasitým brekem stála a čekala, co se bude dít.

Proskočil jsem plamenem sahajícím asi dva metry vysoko a popadl ji do náručí. Otočil jsem se a chtěl s ní utéci, ale jediná úniková cesta se zavalila ohněm.

Dívenka na mě se slzami v očích pohlédla. Vypadalo to, že na mě spoléhá, ale já nevěděl, co dělat.

Plameny se blížily a dítě v mém náručí se znovu rozbrečelo. Měl jsem strach a ovládla mě panika. Nebyl to strach o sebe, ale o ni.

Panika rostla, já slábl a Zek zvyšoval počet svých útoků. Skrz zaťaté zuby jsem začal zpomalovat dýchání a propadat se do svého nitra ke čtyřem spícím silám. Byl čas je probudit.

Mé vědomí bylo přímo mezi nimi, přímo bušilo do jejich struktury, ale najednou se stalo něco jiného. Hluk křičících lidí ustupoval, plameny mi připadaly chladné a za moment jsem neslyšel ani tu malou. Bylo ticho. Myslel jsem, že se probouzí jedna ze sil, ale mýlil jsem se.

Mé vědomí se propadlo ještě hlouběji, než jsem chtěl, a síla skořápek zmizela úplně. Propadl jsem se do naprosté tmy. Ale cítil jsem něco, co by tak hluboko být nemělo.

Jako náboj velikosti zrnka prachu. Čím víc jsem byl obklopován tmou, tím více náboj rostl. Cítil jsem, jak ve mně sílí a mohutní. Jako bych stál nad jícnem sopky, která začínala chrlit lávu, a já se na jejím proudu vezl zpět na povrch.

Náboj explodoval a já otevřel oči.

„Dost!" zařval jsem. A v tu ránu to začalo.

Skoro jako výbuch, při čemž já jsem byl jeho zdrojem. Linuly se ode mě vlny větru a šířily se v kruzích, jako když přistane kámen ve vodě. Silné a prudké proudy ohýbaly větve stromů a hasily oheň. Jedna vlna silnější než druhá mlátila do skal a stromů v celém okolí. Vzduchem létaly kameny a písek, jež vítr rozvířil. Bylo to, jako by se městem prohnalo tornádo, ale jakmile vítr ustal, i ten poslední plamínek uhasl.

Během několika sekund bylo ticho a klid. Kolem mě se táhl kráter, který vytvořil vítr narážející do země. Všichni se zastavili a zírali, co se vůbec stalo.

Náhle se jedna osoba v davu nad městem pohnula. Pro mě to bylo jen nepatrné, ale dotyčný musel udělat několik kroků ke srázu.

Věděl jsem to, byl to Zek. A určitě koukal přímo na mě. Cítil jsem to. Okamžitě mu muselo dojít, co jsem zač. Zíral na mě a já zase na něj bez jediného mrknutí.

Netušil jsem, co se bude dít. *Mám začít utíkat? Má to cenu?*

Pak jsem se nedopatřením otřel vůlí o jednu skořápku v mém nitru a něco se stalo. Celý svět jako by se zvláštním způsobem pohnul, ale zároveň zůstal na svém místě. Jen s jediným rozdílem. Na pár okamžiků jsem byl schopný slyšet všechno.

I Zeka.

„Ty!!!" ozvalo se z jeho úst, zatímco před sebou začal tvořit ohnivou kouli velikosti auta.

S křikem vyjadřujícím vztek poslal oheň obrovských rozměrů proti mně. Ale než se stačil jen přiblížit k městu, do něčeho narazil. Bylo to jako silové pole, ale viditelné, jen pokud do něj něco narazilo; vypadalo to jako stěna vody nebo možná jen vzduchu, ale oheň to zastavilo.

Ohromilo mě to, ale zároveň ve mně vyvolalo nepříjemný pocit déjà vu, z kterého mi začaly brnět konečky prstů.

Oheň se doslova roztříštil o neviditelný štít a pomalu zhasl. Neměl jsem ani sebemenší tušení jak, ale dělal jsem to já.

Pak jsem jen zacítil mírné otřesy v zemi, když se zvedl obrovský oblak prachu a Zek i jeho nohsledi v něm zmizeli.

„Za ním!" udal Nowel rozkaz z balkónu paláce.

Všechny stráže kolem města se rozeběhly k obrovskému oblaku, ale než ho pomocí svých schopností rozvířily, Zek byl pryč.

Než jsem se vzpamatoval, přiběhla ke mně jakási žena s nějakým mužem.

„Liso, zlatíčko," volala.

Došlo mi, že to musí být rodiče té holčičky, kteří byli strachem bez sebe, když zjistili, že ji ztratili.

„Děkujeme, mockrát děkujeme," opakovala žena mačkající už svou dcerku v náručí.

„N-není za co," odvětil jsem s úsměvem a vrátil se zpět k lesu, přes který jsem se chtěl vrátit k paláci. Zastavil jsem se ale u prvního stromu a myslel jsem, že budu zvracet.

Bylo mi vedro a před očima jsem měl záblesky něčeho, přes co byl hozený černý závoj. Skrz zaťaté zuby jsem cedil vzduch do plic a snažil se dostat ze stavu, v kterém jsem byl.

Co to se mnou je? To ta síla? Zek? Co mi to provedl, pomyslel jsem si a předklonil se, protože už jsem čekal, že se mi zvedne žaludek. Ale kupodivu nic.

Krůček po krůčku jsem se začal plahočit shořelými stromy a každý krok pro mě byl těžký, jako bych měl na noze uvázanou dvacetikilovou kouli.

Po několika minutách se to zlepšilo, tudíž jsem mohl normálně jít, ale i tak se mi motala hlava. *Co to sakra!* Chtěl jsem odpověď na to, co se dělo. *Jestli naučit se ovládat své síly stojí tohle, tak to snad raději umřu, než abych se takhle cítil pokaždé, když použiju větší množství sil.*

Než jsem došel k paláci, uplynulo asi dvacet minut; a tam na mě čekalo schodiště, z kterého už se řítil Nowel spolu s dvěma strážci.

„Alexi!" zavolal a pokynul mužům běžícím s ním, aby mi pomohli, jelikož bylo vidět, že se motám.

„Nowele, co se stalo?"

„Nejde používat takové množství sil, když na to nejsi zvyklý," varoval mě.

„Ale já to ani udělat nechtěl, nevím, co to bylo!"

„Nevadí," vzdychl a vzhlédl ke strážím shromažďujícím se u brány.

„Vy! Běžte se podívat, jaké jsou škody, a zkontrolujte raněné!"

Muži okamžitě poslechli a běželi do města.

Když jsme se konečně vyšplhali nahoru, bylo mi už mnohem lépe, ale i tak to stále byl velmi mizerný stav.

„Alexi, trefíš už k sobě? Musím pomoci ve městě," řekl Nowel.

„Jo, jasně, jen běž. Zvládnu to."

Všichni z celého nádvoří najednou zmizeli, jen já jsem se belhal k bráně, abych se co nejdříve dostal do postele.

Brána byla naštěstí otevřená, takže jsem se zbytečně nemusel namáhat s jejím otevíráním. v hlavní síni také nebyla ani

noha, byly slyšet jen mé kroky, dokud…

„Velmi působivé," ozvalo se za mnou již známým hlasem.

„Zjevujete se někdy lidem tváří v tvář, Veronico?" zeptal jsem se, aniž bych se otočil.

Ona sama mě pak obešla, aby mi pohlédla do obličeje.

„Mám ráda moment překvapení."

„A jste v tom vážně dobrá," složil jsem jí poklonu a chtěl pokračovat, ale zarazila mě, když zdvihla dlaň.

„Není to z vyčerpání sil," pronesla tiše.

„Prosím?"

„Říkám, že to není z vyčerpání sil."

Musela vědět, jak se cítím. *Ale jak?*

„A z čeho tedy?" Veronica mě naprosto zmátla.

„Nic tě nenapadá?"

„Ne…"

„Víš, myslím si, že na svého bratra máš velmi špatné vzpomínky, které chtějí na povrch, ale tělo jim to nechce dovolit."

„Žádné vzpomínky kromě té dnešní na něj nemám."

„Ale máš, jen jsou zalité roky jiných vzpomínek." Její pohled mnou jako by procházel.

„Co tím myslíte?" Mluvil jsem s ní teprve podruhé v životě

a už jsem věděl, že pokaždé, když něco řekne, nerozumím tomu.

„Pojď se mnou, něco ti ukážu."

Kapitola 7

Poslední střípek

Veronica se mnou mlčky prošla půl paláce. Přes hlavní síň, chodby, jež vedly do vyšších pater, a přes další širokou a kamennou chodbu, která nás vyvedla ven na druhé nádvoří. To se nacházelo uprostřed paláce. Bylo hned pod mou ložnicí, z které se táhla vysutá terasa napojená na skálu, která ode mě byla v ten moment asi patnáct metrů. v té se kolébal malý vodopád, tekoucí z jejího vrchu, naplňující jezírko na mé terase nacházející se přibližně dvě patra mou hlavou, a poté si dál dral cestu po skále, dokud se nezměnil v opravdový vodopád široký asi jeden metr a padající do potoka na nádvoří. Ten se poté vléval do okolo zabudovaných kanálů.

Tiše a velmi pomalu jsme došli až k vodopádu. Padal asi z poloviny výšky, co byla má terasa, tudíž voda stihla nabrat sílu a rychlost, a když dopadala do potoku přede mnou, bylo to *slyšet*.

Dvůr byl mnohem menší než ten vpředu. Byl to jen plac vynechaný ze stavby paláce, zatímco se jeho křídla dále rozrůstala po obou stranách a i za skálou, naproti které jsme šli. Veronica přistoupila k vodopádu tak blízko, že jí jeho vodní prach jemně pokropil, a natáhla ruku. Z vody se oddělila kapka a přemístila se nad její dlaň.

„Kapky jsou jako vzpomínky, čím více jich je, tím hůře se pak jednotlivě hledají."

Zatímco mluvila, jedna kapka vody po druhé se oddělovaly z vodopádu a přenášely se k té nad Veroničinou dlaní. Tam se spojily a postupně vytvářely větší a větší tvar.

Opatrně mi je předala do ruky a já pozoroval jednu kapku v těch dalších několika stovkách. „Myslíte, že mám na Zeka nějaké vzpomínky z dětství?"

„Já to vím," přikývla.

Už jsem pochopil, co mi chtěla tím vším říct, ale stále jsem nevěděl, co bych s tím měl dělat nebo jak to řešit.

„A mám ji zapudit nebo -"

„To musíš vědět ty," řekla. „Chceš najít svou kapku?"

Ponořil jsem pohled do bubliny v mé dlani. Věděl jsem, že chci, „Jak tu vzpomínku dostanu na povrch?"

„S tím bych ti mohla pomoci, pojď." Překročila potok k jeskyni a zmizela za vodopádem.

Pustil jsem bublinu ze své moci tak, že se opět spojila s vodou, a vydal jsem se za Veronicou.

Za vodní masou padající ze skály byl asi třímetrový skalní oblouk, který vedl do černé jeskyně. To, co jsem ještě nevěděl, ale bylo, že se za vodopádem potok ještě dělí a jeho další část proniká do jeskyně, do které jsem právě vcházel. Potůček v ní se zvětšoval a sílil.

Po jejích stěnách se táhly žíly jakési horniny, řekl bych, že nějakého druhu křišťálu. Byl bílý až modrý a prorůstal všemi zdmi. Po pár desítkách metrů se potůček měnil v krásnou tůň, jejíž dno i stěny se třpytily od krásných křišťálů na dně. Tůň byla velká zhruba na výši člověka – klidně bych si tam mohl lehnout na záda. Všude kolem byl jemný, bílý písek, příjemné sucho a zvuk proudu potůčku se odrážel od kamenných stěn.

Sundal jsem si boty, abych vyzkoušel písek mezi prsty, a přibližoval se k tůni.

„Posaď se," řekla Veronica, která stála na druhém břehu tůně. Klesl jsem na zem, zkřížil nohy a posadil se vedle jednoho z mnoha placatých kamenů obklopující celou tůň.

„Když jsi uviděl Zeka, zatočila se ti hlava, že? Udělalo se ti nevolno."

„Ano," zašeptal jsem.

„Když tvá mladá mysl na Zeka zapomněla, vše bylo v pořádku. Ale zřejmě v tobě teď probudil nebo ti připomněl něco, co jsi s ním prožil. Nemusí to být vzpomínka dobrá ani špatná, jen tam zkrátka je. Jedna tvá část se snaží si vzpomenout, ale ta druhá to chce skrýt."

„Jo, jako by to vše bylo zahaleno černým závojem. Vlastně to vidím, cítím, ale zároveň ne."

Veronica se zarazila. „V tom případě si myslím, že ta vzpomínka byla špatná a něco v tobě na tebe křičí, že si musíš vzpomenout jak moc."

„Jak to -"

„Pšt," přerušila mě, zavřela oči a zdvihla ruce s dlaněmi namířenými nahoru.

V jeskyni se následně začalo příjemně oteplovat. Zanedlouho jsem na vodní hladině tůně zpozoroval první varnou bublinu. Trvalo jen chvilku, než se jejich počet rozrostl a místnost zaplnila pára. Ta mi přikryla vše, na co jsem původně dohlédl.

„Zavři oči," prohnal se Veroničin hlas jeskyní.

Sklopil jsem víčka a zhluboka se nadechl.

„Poslouchej vodu. Hluboký nádech nosem, výdech ústy. Nadechuj se, dokud to půjde, a vydechuj, dokud bude co. Bude to nepříjemné, ale zvykneš si. Nádech. Výdech."

Několik minut jsem tedy velmi nepřirozeně dýchal.

„Naslouchej vodě. Poslouchej to, jak se mění v páru, a to, jak mizí. A ty… jdi s ní. Využij jí jako loď, a čekej, kam tě zaveze. Tam, kam se hmotné tělo ani přítomná mysl nedostane. Do nejhlubších vzpomínek přes všechny překážky. Teplo, které cítíš, následuj a potápěj se s ním."

Bylo to jako hypnóza.

„Padáš hlouběji, hlouběji a hlouběji… dokud necítíš nic. Necítíš své prsty, neslyšíš svůj dech, necítíš žádnou teplotu, nic. Jen pokračuj tam, kam tě pára nese."

Najednou jsem spal. Nebyl to normální spánek, věděl jsem o něm. Ale byl jsem v tiché a teplé prázdnotě, ze které jsem se nemohl probrat. Něco mě táhlo hlouběji, než jsem se v jakémkoli snu, kdy dostal. Zkoušel jsem se vrátit, ale už bylo pozdě. Klid, za kterým jsem šel, byl už blízko a působil na mě jako magnet. A pak, když jsem si myslel, že už dál jít nemůžu, jsem otevřel oči.

Čekal jsem, že se proberu a budu mít nějakou novou vzpomínku, ale ne. Všechno to teprve mělo začít.

Probudil jsem se totiž v kolébce. Chtěl jsem otočit hlavou, ale nešlo to, byl jsem jen jako pasivní pozorovatel zamčený v těle batolete. Až pak jsem si uvědomil, že se nade mnou naklání jedna žena, kterou jsem již dobře znal. Má matka Selene. Krásný úsměv a hnědé vlasy sahající až ke mně.

„Zeku, dej na bratra pozor, musím se vrátit ke dvoru." Její hlas zazvonil celou místností a mé srdce se neuvěřitelným způsobem zahřálo.

„Jistě mami," ozval se druhý hlas, který přicházel z druhé strany místnosti naproti mně. Byl to pohledný mladý chlapec s podlouhlými hnědými vlasy. Mohlo mu být tak patnáct. Zek.

Žena pomalu odstoupila od kolébky a zmizela mi z dohledu. Za několik okamžiků se ozvala tichá rána zavírajících se dveří a byl klid. Zek stál stále naproti mně a koukal na mě prázdným pohledem. Nedalo se z toho nic vyčíst. Ale necítil jsem strach ani žádnou jinou negativní emoci. Zkrátka jsem na něj koukal jako on na mě.

Až po několika sekundách se v jeho očích zablýsklo a ve mně se probudil nepokoj.

„Tak miláčku, zlatíčko, co to má sakra být! Jsi jen ubohý spratek, který nic neumí, jen slintáš a řveš!" povídal si Zek sám pro sebe koukaje na malé bezbranné miminko – mě.

„Dědic? Těžko!" Zvýšil hlas a já začal brečet.

Nebrečel jsem tedy přímo já, jen tělo, v kterém jsem byl uvězněn.

Nic nedělal, jen hluboce oddechoval, poté se otočil čelem k oknu. „Ale neboj se, žádného soupeření se nedočkáš," pronesl tiše a hleděl ven, kde se pomalu stmívalo. „Víš, ty malý bastarde, tys tu vůbec neměl být. Říše má mít jenom jednoho dědice. Je jen jeden trůn, na který může naše generace usednout. A ty… v ní nemáš co pohledávat. Neměj mi to za zlé, ale ty bys na mém místě udělal totéž."

Obrys Zekovy siluety před oknem jako kdyby zatuhl. Zek se vůbec nehýbal a jen zíral ven.

„Pohlédni na své poslední paprsky dne. S Dechem nad

městem usneš i ty."

Mladý Zek dlouho poté mlčel a jen zíral na oslabující paprsky světla. Nejdříve jich bylo tolik, že bych je nespočítal, ale minuta po minutě si s sebou odnášela další a další, dokud nesvítil jen jeden poslední. Byla už téměř tma, ale zvenčí se ještě odráželo malé světlo. Když zhaslo i ono, Zek se otočil.

„Sbohem," zašeptal vysokým hlasem a zdvihl dlaň. Nejdříve jsem nic nepozoroval, ale trvalo jen několik sekund si uvědomit, že se mi začíná špatně dýchat. A bylo to horší a horší. A zatímco se mi svíralo hrdlo, jsem křečovitě házel celým svým tělem. Chtělo se mi začít řvát. Neměl jsem vzduch. Do očí se mi vehnaly slzy a já se snažil popadnout aspoň nějaký kyslík.

Ale náhle to přestalo. A uši mi zalehly, jak jsem se zhluboka a sípavě nadechl.

„Co to k čertu..." zašeptal si Zek sám pro sebe.

Jeho útok udusit mě nevyšel. Něco se stalo. Něco jeho útok potlačilo. On to ale zkusil znova. A kupodivu nic.

„Tohle přece... To není možné." Zek zrudl vzteky a zdvihl ruce.

Kolem něj se sběhly obrovské spirály plamenů, které Zek v okamžení vyslal proti mně.

Malé tělíčko, k němuž jsem byl připoutaný, se začalo chvět. Možná to byl strach, možná beznaděj, ale opět jsem se rozbrečel. Chtěl jsem uskočit, ale plamen se řítil proti mně a malé batole se nemohlo v kolébce hýbat. Srdce mi bušilo jako o závod, když náhle přestalo. Zklidnil se tep v celém mém těle a ohromný příval energie z mé hrudi se vyvalil napovrch. Zekovy plameny se náhle rozeběhly různými směry po místnosti. Nebylo to tím, že by se jejich tok odklonil, ale tím že narazily do něčeho, čeho jsem si všiml, až když oheň ustoupil.

Celá kolébka i se mnou se nacházela v jakési bublině – silovém poli – kopuli – s modrým nádechem. Něco jako lehká modrá mlha, která byla tak hustá, že Zekův útok odrazila. Jakmile však oheň zmizel, štít jako kdyby vychladl a rozplynul se.

Zek nechápal. Jeho bělmo se přímo rozjasnilo a jeho rty

vztekle odhalily bílé zuby. Zek neváhal a útok zopakoval, ale stalo se totéž. Jakmile se ke mně oheň přiblížil, odrazil se od modře světélkující mlhy ve tvaru bubliny.

Stále jsem brečel, ale zato jsem už věděl, že jsem v bezpečí.

Zek vzteky celý zrudl a nic nechápal. Měl jsem být už mrtvý, ale nebyl. Celá místnost byla ošlehaná od plamenů, jen má kolébka zatím byla nedotčená.

Zek to zkusil znovu, zvedl paže a vytvořil obří ohnivou kouli, kterou poté vrhl proti mně, ale… zase nic.

„Dobře," hlesl Zek vztekle. „Asi vím, o co tu jde. Nevadí." Přistoupil až ke kolébce a chtěl mě popadnout do rukou. Ale těsně, než se mě stihl dotknout, před očima se mi zablýsklo a Zek křikl bolestí.

Když záblesk ustoupil, hleděl na své ruce a třásl se. Vypadal vyděšeně. Pak se napřímil a pohlédl ke dveřím.

„Tartene!" Jeho hlas se rozptýlil po pokoji, když se během několika sekund ozval zvuk otevírajících se dveří.

„Pane," ozvalo se od nich rozklepaným mužským hlasem.

„Pojď sem," přikázal muži, jenž najednou stál přede mnou.

Když mě muž uviděl, z nepochopitelných důvodů se mu rozzářil obličej. Chtěl se usmát, ale včas to zamaskoval další otázkou. „Ano?"

„Zbav se ho," štěkl Zek.

„Děje se něco, pane?"

„Co? Ne! Řekl jsem ti, ať se ho zbavíš, tak dělej!" zakřičel Zek a ukázal směrem ke kolébce.

Muž se natáhl a sáhl po mně, zatímco Zek se jen díval.

Když mě muž jménem Tarten vyndal z kolébky, na Zekově výrazu byl vidět zmatek. A bál se, hodně.

„Teď jdi! Hoď ho do skal nebo utop! Zbav se ho." Poté se Zek přiblížil k Tartenovi a podíval se mu do očí. „A jestli ne, povraždím celou tvou rodinu a ta malá, která se ti nedávno narodila, půjde jako první." Zek zavrčel, usmál se a odešel z místnosti.

Muž, který mě držel v náručí, na mě se slzami koukal a pak tiše pronesl: „Promiň."

Zavřel jsem oči, a když jsem je znovu otevřel, byl jsem opět v nějaké kolébce, která sebou házela do všech stran. Někdo se mnou někam utíkal. Rozhlédl jsem se, ale viděl jsem jen kamenné schody, po chvíli les a poté už jen tmu, která mě tahala zpět z mého nitra.

Všechno bylo rozmazané, ale poznal jsem, že jsem zpátky u tůně a Veronicy v jeskyni. Oči jsem měl plné slz a hlavu vzpomínek.

„Tvá mysl ti dle všeho dovolila projít tam, kam jsi potřeboval. Správně?"

Chtěl jsem odpovědět, ale nemohl jsem. Dech se mi třásl, srdce bušilo jako o život a brada mi drkotala. Připadal jsem si, jako bych tam, kam jsem se ve vzpomínkách ponořil, opravdu byl. Opravdu jsem čekal na smrt, po které Zek toužil.

Veronica zřejmě můj stav očekávala, jelikož tam stála a s lítostným pohledem čekala.

Zaryl jsem dlaně do písku a předpokládal jsem, že mi to aspoň trochu pomůže se uklidnit. Bylo mi, jako kdybych se probudil z noční můry, v které jsem padal z útesu, těsně před tím, než bych dopadl na skály.

„Alexi, co jsi viděl?" zeptala se Veronica, jejíž hlas zněl tak medově a příjemně, že jsem se začal uklidňovat jen tím, že na mě mluvila.

Zaryl jsem rukama ještě hlouběji, než jsem se dokázal pořádně a zhluboka nadechnout.

„Alexi, musíš to ze sebe dostat."

Až pak jsem se definitivně uklidnil.

„Já… byl jsem v kolíbce a…" Podrobně jsem Veronice vylíčil celý příběh. Nechtěl jsem vynechat žádný detail, a tak jsem si snažil vzpomenout si úplně na vše.

Když jsem skončil, na Veroničině výrazu nebyla poznat žádná reakce. Její tvář byla kamenná jako vždy.

„Přál sis poznat svou minulost, teď už ji znáš."

„Ano, ale jak někdo může být tak zvrácenej?! Kdo by chtěl zabít bezbranné batole?"

„Zek je zrůda, Alexi. To už víme dlouho, ale podle toho, co jsi říkal, bych usoudila, že ten muž, Tarten, ti zachránil život. Měl tě zabít, ale neudělal to."

„Jo, zřejmě. Vy nevíte, kdo by ten muž mohl být? Podle toho, co měl na sobě, musel být jeden ze strážných."

„To jméno mi nic neříká, ale zřejmě zběhl k Zekovi, když tě nechal v lidském světě. Nebo tam zůstal spolu s tebou. To nám zřejmě už nikdo neřekne."

„Tak či tak, dlužím mu za život."

Veronica jen přikývla.

„Ale," vzdychl jsem, „co to teda bylo?"

„Co myslíš?"

„No to, co mě zachránilo před Zekovým útokem."

Veronica se mírně pousmála a udělala několik kroků podél tůně blíže ke mně. „Mám jistou teorii, ale… nechtěla bych to nijak prosazovat."

„Jakou?" zeptal jsem se ostrým hlasem.

„Říká se tomu… Navitas."

Ať jsem pátral, jak jsem pátral, to slovo jsem neznal.

„Co je to?"

„Také se tomu říká pátý element. Říkal ti o tom Nowel něco?"

„Ano, to světlo nad městem. Ale také mi říkal, že jen málo členů našeho rodu ho ovládá."

„Správně," usmála se.

„Nemyslíte si snad, že bych já…" Nechal jsem větu vymizet, abych se co nejrychleji dostal k odpovědi.

„To myslím, že ne. Není možné, aby někdo tak v útlém věku použil svou sílu, natož Navitas."

Na jednu stranu jsem cítil malé zklamání, ale na druhou ve mně propukla nezkrotná zvědavost. „Tak mi tedy řekněte, jak je to možný?"

„No," zamyslela se Veronica, když došla až ke mně, „něco tě tenkrát zachránilo, ale jestli zjistíš co, to je jen na tobě." Prošla kolem mě a opustila jeskyni.

Najednou bylo ticho. Byl jsem tam sám jen se svými myšlenkami, kterých jsem se chtěl zbavit. Nevolnost mě sice přešla, ale z pomyšlení na Zeka a na to, jak chtěl zbavit života roční dítě jen proto, aby mu nic nebránilo v cestě za trůnem, se mi začínala vařit krev v žilách.

Na jednu stranu něco ve mně zuřilo a prahlo po pomstě, ale na tu druhou mi něco mnohem silnějšího říkalo, že musím svou druhou část krotit. *Když budu trénovat a učit se správně ovládat svou sílu, Zeka se mi podaří zabít, ale chce to začít co nejdříve.*

Vytrhl jsem pěsti z písku, popadl boty a vyběhl zpět na nádvoří. Až pak jsem si všiml, že už je tma.

Nejdříve jsem si toho nevšímal, ale pak mě napadlo, jak asi usínající Dech – Srdce – nad městem vypadá. Zaklonil jsem hlavu směrem ke kamennému nebi, a jelikož se mi světlo nad městem skrývalo za největší věží paláce, udělal jsem několik kroků doprava.

Až když usínající Dech vykoukl za stavbou, zastavil jsem se. Konečně, když Dech utlumil intenzitu své záře, byla vidět jeho struktura. Najednou už to nebyla svítící mlha, ale spletenec zvláštních tvarů. Vypadalo to jako milióny třpytících se střípků diamantu zapuštěné do jemné rozpadající se mlhoviny – jako bíle zářící diamant roztříštěný na nespočitatelné množství kusů.

Díky jeho tlumené záři působil téměř jako měsíc. Kamenná obloha nad ním byla zakrytá černotou, tudíž bych v ten moment ani neřekl, že jsme kdesi v podzemí.

Nemohl jsem se na něj vynadívat.

„Alexi?" Nádvořím se ozval Nowelův hlas, jen jsem nevěděl odkud.

Rozhlížel jsem se do všech stran, ale nic.

„Tady nahoře," znovu promluvil.

Až pak jsem zvedl bradu. Nowel byl na jedné z teras vyčuhujících nad dvorem. Byla blízko té mé, jen byla menší a svým tvarem připomínala půlkruh. Řekl bych, že to byla terasa z jeho ložnice.

„Nowele…"

„Co tam, prosím tě, děláš?"

„Veronica mi něco ukazovala."

„Aha, byl si s ní u meditační tůně, že?"

„Ano," odpověděl jsem s pocitem, že se to Nowelovi nějak nezdálo.

„Co jsi viděl? Nebo spíš… co jsi potřeboval vidět?"

„Já," nakousl jsem, ale pak se rozhlédl kolem dokola. Všude kolem nádvoří se táhly chodby bez dveří, jen s antickými či římskými sloupy, kde každý mohl poslouchat náš rozhovor.

„Tady ne, půjdu dovnitř," řekl jsem a ukázal směrem na chodbu vedoucí do paláce.

Nowel přikývl a zmizel za zábradlím své terasy. Urychleně jsem se prohnal chodbami, dokud jsem na Nowela nenarazil, jak mi jde naproti z jedněch ze tří schodišť.

„Tak… cos viděl?"

Zhluboka jsem se nadechl a převyprávěl Nowelovi celou mou nově objevenou vzpomínku.

Když jsem skončil, Nowel dlouho mlčel a jen přemýšlel.

„Teď mi něco pověz. Když ses probral zpět do reality, jak ses cítil?" Jeho otázka mě vcelku překvapila. Čekal jsem jinou reakci.

„Naštvaný, ale zároveň podezřele klidný. Proč?"

„Myslím, že to cos viděl, ti může opravdu hodně pomoct v trénincích."

„Proč mysl-"

„Protože teď už víš, za co musí Zek zaplatit. Nenávidět člověka, který udělal něco tvým blízkým, není to samé jako nenávidět člověka, který udělal něco přímo tobě."

„To máš pravdu," vzdychl jsem, a ještě jednou si ve své hlavě přehrál celou vzpomínku. „Ale…" zarazil jsem se. „Jedna věc mi tu stále nehraje… nedává to smysl."

„Jaká věc?" Nowel se svýma tmavýma očima ponořil co nejhlouběji do mého výrazu ve tváři.

„Když jsem zmizel, jak jste si byli jistí, že mě nezabil? Chci říct, že jste nemohli vědět, co se mnou ve skutečnosti udělal, tak

kvůli čemu jste usoudili, že mě máte hledat v lidském světě?"

Nowel nad něčím zapřemýšlel. „Ze začátku jsme to nevěděli. Hádali jsme, že tě někde schoval, že tě má v plánu vychovat podle svého… anebo že se tě opravdu definitivně zbavil. Nevěděli jsme nic. Ale víš, jak jsem ti říkal o tom boji po smrti Selene a Arése? Jak jsem zkrátka věděl, že žiješ?"

„Jo," přikývl jsem.

„Nedokážu to popsat, ale cítil jsem tě. A věděl jsem, že nejsi nikde blízko. Jako kdyby smrt Selene mezi námi něco vytvořila. Nějaké pouto."

„Takže jsi musel věřit tomu, cos cítil? Nic víc?"

„Správně," přikývl Nowel.

Stejně to nedávalo moc smysl. Nebo aspoň ne mně. *Chtěl bych vědět, jak se to tenkrát všechno odehrálo, abych si mohl udělat nějakou reálnější představu. Ale nevadí. Ať se tenkrát stalo cokoli, viník je jen jeden. Zek.*

„V tom případě mám ještě jednu otázku."

„Ano?"

„Chci Zeka dostat co nejdřív. Chci, aby trpěl za to, co udělal." Nastala dlouhá odmlka, než jsem se Nowelovi podíval přímo do očí a svůj projev dokončil: „Kdy začínáme s tréninkem?"